

ΟΜΟΤΕΛΕΟ

Η ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

‘Η προλήψεις και ο πολιτισμός. Τα λείψανα των πρώτων αιώνων της ανθρωπότητας. Τα ζώα και η σημασία τους στις προλήψεις. Τα σημάδια του θανάτου που αν επαλήθευαν θα είχαν πεθάνει όλοι οι άνθρωποι. ‘Η νύχτα της Πρωτομαγιάς στους Σκανδιναβικούς λαούς.

‘Η προλήψεις είναι ένα κοινό χαρακτηριστικό που θέτει σε ίση μοίρα των πιο πολιτισμένο εθνοπαίον με τον πιο βάρβατο άνθρωπο. Η φύση των προλήψεων είναι διαφορετική. Μπορεί να είναι εξυμνος, μορφωμένος, πολιτισμένος άνθρωπος, να δα’ αυτή δεν έχουν σημασία: φθάνει να είναι προληπτικός για να γίνει μέσο σε μια στιγμή το ίδιο μ’ ένα μωρό παιδί, που φοβάται τον Μπαρμπούλα. Ούτε τα εξοχότερα πνεύματα που διηύθυναν τις τύχες του κόσμου ή συνετέλεσαν στην παγκόσμια πρόοδο δεν ήταν υπηλλυμένα από την βάσανο της προλήψεως. ‘Ο Ναπολέων, ο Βάλλενσταϊν, ο Γκαίτε ήταν εξαιρετικά προληπτικοί άνθρωποι. ‘Ολοι μας όσο κι αν διατεινόμεθα το άνακτον, έχουμε βαθειά χαμένα μέσα στις σάρκες μας τα νύχια της προλήψεως χωρίς κι’ εμείς οι ίδιοι να το αντιλαμβανόμαστε.

‘Αν τις προλήψεις πολλές είναι κοινές σε όλον σχεδόν τον κόσμο. ‘Αλλες πάλι υπάρχουν μόνον σε μια διορισμένη χώρα. ‘Η πιο περίφημη και πιο διαδεδομένη προλήψεις είναι το δειμόνιο δεκατοί. Αδίκη χρονολογείται από την εμφάνιση του ‘Ιησού Χριστού και έχει την αφοροίτης στο ότι οι λαβόντες μέρος στον μυστικό δείμνο ήταν δεκατοί και άπ’ αυτούς ο δέκατος τρίτος, ο ‘Ιούδας, ήταν έκλεινος που έπρόδωσε τον Κρίστον. ‘Εξ ατίας του ‘Ιούδα έπίσης θεωρούνται κακοί και οι κοκκινοράλλοι άνθρωποι γιατί η παράδοξος λέει ότι ο ‘Ιούδας ήταν κοκκινοράλλος.

Των περισσότερων προλήψεων γνωρίζουμε την αρχική αφοροίτην δ-ποία αυτές οφείλουν τη γέννησή τους, υπάρχουν όμως και άλλες των οποίων η αρχική προέλευσις πιάς έχει παραχθεί άγνωστη. Οι περισσότερες προλήψεις είναι αρχαϊκάτες και θεωρούνται λείψανα της ειδωλολατρικής εποχής, π. χ. το γουρουνάκι για το οποίο πιστεύεται οι πολλές Εθνοπαϊκές χώρες ότι φέρνει γούρι έθω-ρεϊτο από τους άρχαίους Γερμανούς ως σύμβολον του ‘Ηλιου έπειδή έχει άκτινωτή την ούχι του με τις χον-τρές της τρίχες που στέκονται όρ-θες. ‘Επίσης η μονομαχία στους παλαιότερους χρόνους γινόταν με την βεβαιότητα ότι ο Θεός θα έδειχνε τον πραγματικό ένοχο και ότι ο λιγώ-τερο έπιδείξις στα δπλα. ‘Υπάρχουν όμως και προλήψεις που δεν δικαιου-λογούνται, όπως οι προλήψεις που έχουν σχέση με τα ζώα. ‘Οταν π. χ. ο σκύλλος ουρλιάζει θεωρείται ως σημάδι ότι κάποιος θα πεθάνη από το σπύτι ή ότι θα συμβη κανένα άλλο μεγάλο κακό. ‘Αμα πόλις ευ-ναντήση κανείς στον δρόμο του μια μαύρη γάτα, αυτό θεωρείται γρου-σουζιά. Στην Γερμανία μάλιστα πρό-πει κανείς μόλις δει την μαύρη γάτα να κάνει άδύσως τρία βήματα προς το πίσω για να έσειδετερωση τον κακό οίανω. Γενικώς στην Γερμανία ή γάτα είναι ένα έξωον εξαιρετικά συνδεμένο με τις προλήψεις έπειδή ή γάτα ήταν, στη μυθολογία των Γερμανών, ο άγαπημένος σύντροφος της Θεάς Φρέας. ‘Ετσι στην Σιλε-σία υπάρχει η πρόληψη ότι τα κορί-τσια που αγαπούν τις γάτες θα πά-ρουν όμοιον άνδρα, ενώ άπονατίες οι άνδρες όταν είναι γατίφιοι μένουν γρουσουζαλάκια!

Στην Βουαρία όταν ένα έλαιο που σέρνει μια νεκροφόρα γυρίζει και κυττάζει πίσω του τότε σύντομα θ’ ακολουθήση τον νεκρό και ένα άλλο μέλος της οικογενείας του.

Οι πόρakes, ή κουκουβάγιες και ή καρακάζες θεωρούνται γενικώς ως γρουσουζικά πουλιά σ’ όλο σχεδόν τον κόσμο. Αυτό οφείλεται ίδως

τρώνε άνήμερα του άγιου Μαρτίνου. ‘Αν ή κορίνα είναι κόκκινη, τότε θα έχουν βαρυναιμάνια, άν όμως είναι άσπρη τότε ο χειμώνας θα είναι κα-λός.

Στο Τύρολο μόλις ένας νέος άν-τικρύση το πρώτο χελιδόνι, πρέπει άμέσως να σηκώση το πόδι του και να κοιτάξη μήπως από κάτω από

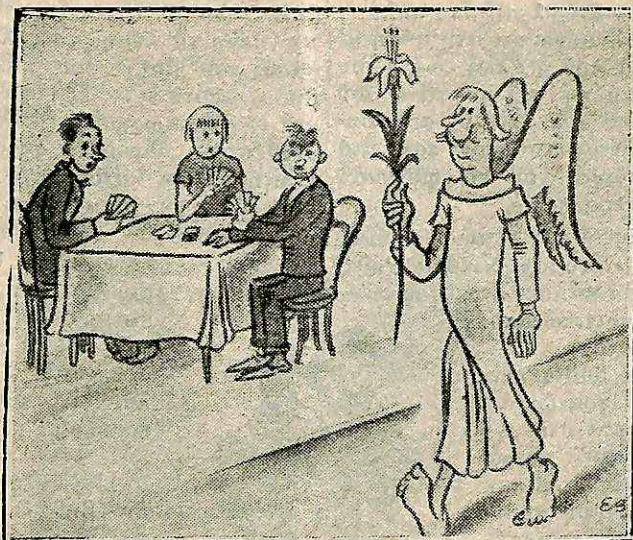
στέκεται τότε θα γίνει τερνέλα! ‘Οταν έπίσης ένας σύγγος δει τον πελαργό την ώρα που πετάει, αυτό σημαίνει ότι ή γυναίκα του θ’ άπο-κτήση πολλά παιδιά. ‘Ο κοκκός έ-πίσης είναι ένα από τα σπουδαία πουλιά της προλήψεως. Σε πολλά μέρη της ‘Ελλάδος και ίδως στην ‘Ηπειρο, δεν πρέπει κανείς να είναι νησιώτικος όταν πρωτοκοιμήση τον κοκκό γιατί αλλιώς θα τον ‘ετα-κίση’ ο κοκκός και θα άρρωστηση. Στην Γερμανία όταν πρωτοκοιμήση κανείς τον κοκκό πρέπει να πιάση το πουγγί του και πρέπει έπίσης να μεταρήση τις κραυγές του. ‘Αν πέν-εϊνε άνύπαντρος τότε χρόνια θα περάσουν έως ότου να παντρευή-σας φορές άκούσης τον κοκκό να λαλή, άν δέ είναι παντρεμένος, τό-σα χρόνια του μένουν να ζήση.

‘Η άραχνη έχει διαφορετική σημα-σία. Στην Γερμανία άν την δής το πρσι σημαίνει δυστυχία και άν την δής το βράδυ ευτυχία. Στη Γαλλία και στην Αδύτσια σημαίνει το αντί-θετο. Και στις τρεις όμως χώρες έπικρατεί ή ίδια πρόληψη, ότι άρα-δη άραχνη ένας άρρωστος, θα πε-θάνη δίχως άλλο.

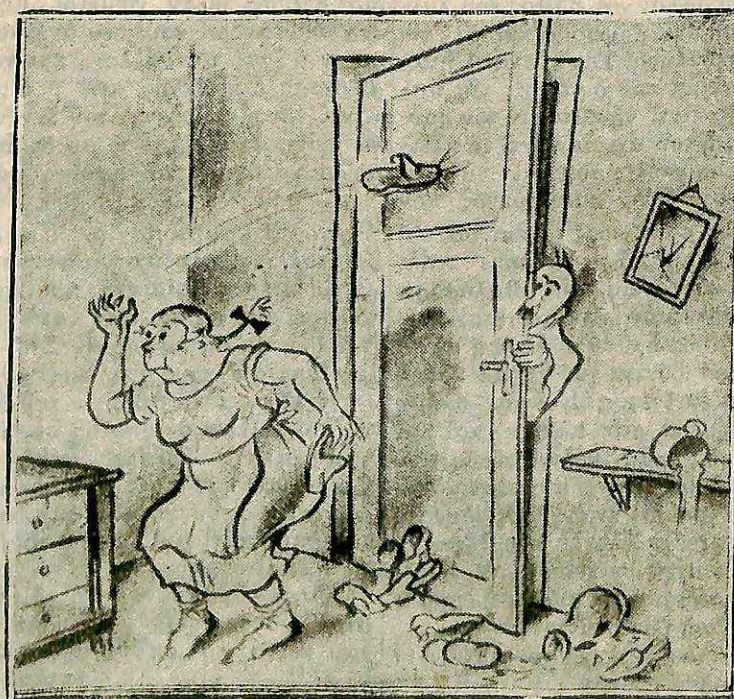
Νά έφθαναν μόνον ως έδώ ή προ-λήψεις! ‘Αμέρητες είναι έκλεινες που συνδέονται με διάφορες νευρικές μ-νήσεις του σώματος. ‘Ετσι άρα πα-ξή κανονός το μάτι του, αυτό ση-μαίνει ότι θα έδη ένα γυναικό του πρόσμοι. Μερικοί μάλιστα λεπτο-λογούν άκόρη περιούσια και κοί-νουν ότι όταν παλίζ το δειλ του-ς μάτι τότε το πρόσμοι που θα έδω-ν είναι εύχριστο και όταν παλίζ το άριστερό τότε θα είναι δυσάριστο. Στην Σιλεσία οι προλήψεις είναι άκόρη πιο λεπτολόγιοι γιατί λένε ότι το άπόγευμα το παίξιμο του ρα-τιού έχει την αντίθετη σημασία. ‘Αμα τρώει κανένας ή μέση του στην ‘Ελλάδα σημαίνει ότι θα φάη έύλο. Στην Γερμανία σημαίνει ότι θα μάθω κάποιο νέο. Σε μās, τη σημα-σία αυτήν έχει το κουδούνισμα του αυτιού, ενώ στη Γαλλία και στη Γερμανία το κουδούνισμα του δα-ξιδιού αυτός σημαίνει εύτυχία και του άριστερού δυστυχία.

‘Αμα φτερινισθή κανένας το πρσι τρεις φορές μπορεί να θεωρείται ως καλός οίανω, πολυτόπι μπορεί και να είναι συνταχμένος. ‘Αμα έχει κα-νείς λώβυγμα σημαίνει ότι κάποιος τον θυμάται ή ότι κάποιος τον έχει ματιάσει και τότε πρέπει να βοη-α-τόν τον κάποιον για να τον έξα-νιάσει. Μόλις τον βοη, άμέσως θα πάγη και ο λώβυγας. Τα λευκά σημάτια στα νύχια σημαίνουν ε-τυχία. Στη Γερμανία όμως θεωρεί-ται ως ψεύτης.

Διάφορες συμπτώσεις και τυχαία γεγονότα έχουν προφητική σημασία για τους προληπτικούς. ‘Ετσι σ’ ολόκληρη την Εύρωπη, έπικρατεί ή πρόληψη ότι άρα κανείς βγή από το σπίτι του και γυρίσει άμέσως πί-σω σ’ αυτό για να πάρη ή να έιψη κάτι που το έέχασε θα του τύχη έξάπαντος ένα κακό κατά το διά-σημα της ημέρας. Στη Γερμανία έπίσης πιστεύεται ότι όταν μιλήσουν δυο άνδρες και συγχρόνως και πού-νο ίδιο πλάγμα, τότε θα ζήσουν πα-τό έπί ένα χρόνο. ‘Αν έπικρατεί έξωρα σιγή σε μια συντροφιά, τότε στην ‘Ελλάδα λέμε ότι γεννιέται ένας άμοιρος. Στη Γερμανία όμως

‘Οταν στην Γερμανία έπικρατεί έξωρα σιγή σε μια συν-τροφιά λένε ότι περνάει ένας άγγελος από την κάμαρα.

‘Οποιο κορίτσι πετάξη την παραμονή της Πρωτοχρονιάς την παν-τούφλα της πίσω της και πετύχη την πόρτα θα παντρευθή άνδρα τον ένοχο!...

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΟΙ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟΙ ΧΕΙΜΩΝΕΣ

έπικρατεί ή πρόληψη ότι έκλεινη τη στιγμή περνάει ένας άγγελος μέσα από την κάμαρα όπου βρίσκεται ή συντροφιά. ‘Αν πέση κάτω από πά-ταρα και μαρμαρωθεί ένα ψαλλίδι, ένα παχαίρι ή ένα πηρούνι αυτό σημαί-νει ότι θα έρθη έπίσκεψη στο σπίτι. Την πρόληψη αυτή την έχουν και οι παθητά οι οποίοι ρίχνουν κάτω τους κονδυλοφόρους τους και άν μαρμαρωθ ή πεννάκι στο πάτωμα τότε θα ποοβιαστούν, έιδηρ ή, άν δαν μαρμαρωθ ή δέ μένουν στην ίδια τάξη. ‘Οταν ή φωτιά τρίζει και σκά-ζει τότε στη Γερμανία πιστεύεται ότι θα γίνη κανιάς. Μπορεί όρως να τόν άποφγή κανείς άν φτύση στη φωτιά. ‘Ερείς όταν συμβαίνει ένα τέτοιο πείγμα, έορκίζουμε τη φωτιά και λέμε ‘να σκάσουν οι έχθροί!...

‘Αμέρητες προλήψεις είναι έκλεινες που θεωρούν άρισμένα πράγματα ως βέβαια σημάδια θανάτου. ‘Αν έπα-λήθουν άρως όλες τους, τότε έπρε-πε να μην είχε μείνει άνθρωπος ζωντανός στη γή. ‘Ετσι έρείς θεο-ροούμε σημάδι του θανάτου άν παν-τρευτή ένας άδελφός τόν ίδιο χρόνο με τόν άδελφό του. άν άνάψη κα-νείς τριτός το ταίγιο του από το ίδιο σπίτι κλπ. Σε άλλες χώρες τις Εθρώπης ή σημασία αυτή έχει όταν το ψωμί άνοίξη στο φούρνο, όταν χτυπήση ένα πουλί το παρό-θυρο με τη μέση του, όταν βροίσει θυρο με ένα βελόνα με παύση κάποι-της, κανείς μιά βελόνα με παύση κάποι-της, όταν το πέση κάτω το κουτάλι που τρώει και άλλα πολλά. Μια δέ από τις μεγαλύτερες γρουσουζιές θεω-ρείται σε όλο τον κόσμο το σπάσιμο του καθρέφτη, ο οποίος άλλου ση-μαίνει ότι χρόνια δυστυχία και ά-λου ότι έκλεινος που τόν έσπασε θα μείνη έπειά χρόνια άνύπαντρος, άλ-λου δέ τόν θάνατο.

Πολλές προλήψεις ίδως στις κα-θολικές χώρες, είναι συνδεδεμένες με τις διάφορες γιορτές. ‘Ετσι π. χ. σε πολλές χώρες της Εθρώπης άν το πρσι της Κορικής του Πάσχα βγα-λίσ κανείς ‘αμύλητος’ νερό άπ’ το πη-γάδι, τότε θα γίνη ώρατος και θα γίνει άκροβήτος από κάθε ζώο που (ψάλλω, νερό π. τ. λ.) Πανευροπαί-τη είναι ή συνήθεια της φωτιάς του ‘Αη Γιαννιού, ή όποια είναι καθαρό-λειψανο της ιδωλολατρικής θρη-σκείας, έπίσης πιστεύεται ότι κάθε άνύπαντρος κοπέλλα μπορεί να έδη την νύχτα του ‘Αη Γιαννιού’ τόν μέλλοντα σύντροφό της, είτε με-τάζοντας μέσα σ’ ένα πηγάδι είτε μετράζοντας τόν θαντο στον κα-θρέφτη.

Το χύσιμο του πολυβου που έρείς κανένας την ημέρα του ‘Αη-Γιαννιού, σε άλλους λοιπόν γίνεται την παρα-μονή του Νέου ‘Ετους. Σε μερικές έπαρχίες της Γερμανίας κάθε άν-ύπαντρος κορίτσι πρέπει να ρίξη την νύχτα της παραμονής της παντόφλα-της πίσω από την πλάτη της κι άν κατορθώση να την πετάξη έξω από την πόρτα θα παντρευθ ή έντος του έτους.

‘Επίσης σε πολλά μέρη βάζουν φω-τιά με λάδι μέσα σε μαρμαρωμένο μ’ άσφ’ άν άψουν τ’ άφύγουν να τρέσουν έπάνω στο νερό. ‘Αρα το πέ-θος διατηρηθ ή δαν βουτιάξη ή έφούλλισμα της παραγιάτας άναφέ-ραμε όδης και το χτύπημα του έξωλου και τόσα άλλα. ‘Αλλά που να βοη-κανένας άρα. Οι προλήψεις είναι ά-πειρες και μολαταύτα είναι παντοδ-ναρες και τώρα άκόρη τόν αλόν της προ-όδου, όπως και στον παλαιό και στην ά-χαίτητα. Μπορεί κα-νείς και για την πρό-ληψη να πη όδης και για την πίστι ότι ε-ύ-ναται να μετανιώση όρως.

Πρίν έφευρεθεί το βαρόμετρο ή-ταν σχεδόν άδύνατο να καθορισθ ή ένταση του ψύχους κατά το χει-μώνα. Γι’ αυτό είναι πολύ δύσκολο να συγκρίνη κανείς τους χειμώ-νες με τους παλαιότερους χειμώ-νες. ‘Ο-στός, πολλά νεοκοιμένα μās πεί-θουν ότι οι χειμώνες κατά τους πα-ρελθόντες αιώνας ήταν άριστεροι άπ’ ό,τι είναι σήμερα. Πολλοί ‘Ελ-ληνες και Ρωσάιοι ιστορικοί και ποι-ητά το διαπιστώνουν. Τόν προσδι-ορισμό όρως τόν παγώλα και φοβε-ράν χειμώνας χροστούρη στους χρο-νογράφους της εποχής έκλεινες.

Νά τί λένε τα χρονικά έκλεινων των καιρών: Στό 996 π. Χ. χιονίσε στη Ρώμη σπρίντα μερόνυχτα άδιάκοπα. Στό 299 π. Χ. ο Εξέανος Πόν-τος πάγωσε ολόκληρος.

562 π. Χ. ‘Ο ποταμός Βάο της Γαλλίας πάγωσε έντελως. ‘Επίσης πάγωσε και ο Δούναβης, τόν όποιον έπει παγωμένο περνούσαν τα πρό-βατα.

763. Τρομερός και παραταταμένος χειμώνας στην ‘Ανατολή. ‘Ο Εξέ-ανος πάγωσε σε βάθος τριάν-τα ποδών. Τα τέλη της Κανσαντινιουπόλεως γεω-ρίστηκαν σε πολλά μέρη από

ίδια νύχτα έκλεινος σε χόρτο στο όποιό έχει πέσει δροσιά δεν δά έχη πιά στο μέλλον κανένα φόβο από τα πάγια και ούτε υπάρχει φόβος να πάθη ποτέ από κασσίδα. Στην Σιλεσία έπικρατεί ή πρό-ληψη να σπέρνουν άνήμερα την Μεγάλη Πέμπτη, γιατί τότε γίνεται καλό το γέννη-μα. ‘Επίσης όποιος κρατήση άστραφά νηστέια κατά την ημέρα αυτή δεν έχει φόβο να πάθη... πονόδοντο.

‘Επίσης κι’ οι συνήθειες που έχει κάθε άνθρωπος δεν έχουν μείνει χω-ρίς σημασία για τους προληπτικούς. ‘Αρα κανείς κάνει πολλά ψήφουλα όταν τρώει τότε θα άποκτήση πολλά παιδιά, όταν ένα κορίτσι τρώει το φαί άπ’ τόν τέντεζο ή γλύφει το παπύρι όπου ψήθηκε το γλυκό, τότε θα βροίχη την ημέρα που θα παντρευ-θ ή. ‘Οποια τραγουδάει την ώρα που τρώει θα πάρη πνεμρήν άντρα π. τ. λ.

‘Αν θέλαμε να άναριθμήσουμε τις προλήψεις που έπικρατούν σε κάθε χώρα τότε δεν θα έφθανε ούτε το πιο χονδρό βιβλίο. Γιατί και ύστερα άπ’ όλα αυτά που έίπαμε είναι και μερικές προλήψεις από τις κοινότε-ρες που δεν τις άναφέραμε καθόλου όδης ή συνάντησης του παπ στον δρόμο το πρσι ή όποια θεωρείται ως γρουσουζινη όδης θεωρείται γρουσουζιά και το να συνταξιδεύει κανείς με παπά, προλήψεις που έχει την άπαρη της στην Βιβλική ιστο-ρία του ‘Ιωνά που οι συνταξιδιώτες του τόν πέταξαν στην θάλασσα έπειδή κινδύνευαν να πνιγούν, όδης και το έφούλλισμα της παραγιάτας άναφέ-ραμε όδης και το χτύπημα του έξωλου και τόσα άλλα. ‘Αλλά που να βοη-κανένας άρα. Οι προλήψεις είναι ά-πειρες και μολαταύτα είναι παντοδ-ναρες και τώρα άκόρη τόν αλόν της προ-όδου, όπως και στον παλαιό και στην ά-χαίτητα. Μπορεί κα-νείς και για την πρό-ληψη να πη όδης και για την πίστι ότι ε-ύ-ναται να μετανιώση όρως.

το λυόσιρο των πάγων.

822. Κάρα βαριά φοροτωμένα περ-νούσαν έπί έναν ολόκληρο μήνα πά-νω από τόν παγωμένο Σηκουάνα.

829. ‘Ο Νελλος έπάγωσε. 974. Τρομερός χειμώνας. Πάνω ά-πό το Βόσπορο, που έκάγωσε έντε-λως, οι άνθρωποι περνούσαν πεζή-Φοβερές έκλεινες ένδησαν, διστα-ρά από το ψύχος, και δικάτισαν τόν κόσμο. Το τρίτο από τους κατοίκους της Γαλλίας έξολοθρεύθηκε.

1124. Γυναικές και παιδιά πεθαί-νουν από ψύξη. Τα χέλια της ‘Αρνης του Μπαρμπάν της Γαλλίας κατα-φεύγουν στις σταραποθήκες.

1183. ‘Ο Πάδος της ‘Ιταλίας πα-γώνει ολόκληρος. Το κρσί παγώνει έντελως σε καλώδια.

1204. Δριμύτατο ψύχος. ‘Ολοι οι ποταμοί της Γαλλίας παγωμένοι.

1305. Στη Φλάντρα και στην ‘Ολ-λανδία ή θάλασσα παγώνει σε διά-στημα τριών λευγών από τις άκτές.

1316. Οι πάγοι καταστρέφουν όδης τις γεφυρές του Παρισιού.

1405. ‘Ολος ο στρατός του Τα-μερλάνου, άνδρες, άλογα και καρή-λας έξολοθρεύονται από

ψύξη. 1408. Χειμώνας φοβερός. ‘Ολος οι γέφυρες συντρίβον-ται από τόν πάγο. ‘Ο γεω-ματικός ένδς δικαστήριος του Παρισιού άναφέρει στους προϊσταμένους του, ότι τόν ένα άδύνατο να έξαλασθ ή γιατί τόν μελάνι κρυστολά-νη στην άσρη του κονδυλο-φόρου μ’ όλον ότι στο δα-ματίο του έχει άναμμένη ρε-γώλη φωτιά.

1420. ‘Αδιάκοποι θάνα-τοι στο Παρίσι από ψύξη. Σαρκοφόρα θήρια μποιόν-τας στην πόλη, τρώνε τα πτώματα.

1468. Στρατιώτες από τη Βουργουνδία μόνουν το κρσί με πελάνια.

1608. Τ’ άρπείλια καταστρέφονται έντελως στη Γαλλία. Το κρσί πα-γώνει στα ποτήρια καθώς και τα ψω-μιά μόλις βγούν από το φούρνο.

1665. Στο Παρίσι ή θερμοκρασία φτάνει 21 βαθμούς κάτω από το μη-δέν.

1709. ‘Ενας από τους φοβερώτε-ρους χειμώνες που φανήκαν ποτέ στην Εύρωπη. Το θερμομέτρο κατέ-βηκε κάτω από 23 βαθμούς στην Εθ-ρώπη. ‘Η Μεσόγειος και ή Μάχη πα-γώνουν. ‘Οι κανόνες σπάζουν από το υπερβολικό ψύχος.

1736. Το θερμομέτρο, που είχε άνακαλυφθ ή εν τώ μεταξύ, κατέβη-κε στη Σινική Ταρταρία κάτω από 67 βαθμούς. Οι τρομεροί αυτοί χειμώνες παρα-τηρήθηκαν, έννοείται, στις εύκρατες ζώνες. Για τούς χειμώνες της άρσι-κής ζώνης δέ γίνεται λόγος, γιατί έ-πει το συνήθισμένο κρσί είναι για μās έξαιρετικό κι’ άνυπόφορο. Τό 1809 ο υδράργυρος του θερμομέτρου έκάγωσε στη Σιβηρία, γιατί ή θεο-μοκρασία είχε κατέβη κάτω από 45 βαθμούς. Στις χώρες αυτές, έπειδή άπάρχει φόβος να παγώσουν ή μέ-τη τους και ταφίσ τα χωρίς να αίσ-θανθούν τόν παρημονό πόνο, οι άν-θρωποι θεωρούν άκόρη τόν άκρόν των νάρκωσις ο ένας τόν άλλο για την κατάσταση που προσάφου τους. Είναι γνωστό το παλαιό μύθος που έευχε στην περίφημη τραγωδή Ραχλή. Μιά χει-μωνιάτικη μέρα, κόνοντας περπάτα με τάρμια της, κατατρώμαζε β λ έ π ο ν-

ΦΙΛΑΘΕΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΗΤΕ ΜΠΑΝΙΛΙΑ

Τό δράδυ της ίδιας άκριβώς ή-μέρας που άγίνετο ή δελίωση του ποιητού Φραγκίσκου Κοππé στη Γαλλική ‘Ακαδημία, ο συμπαθέ-στατος αυτός ποιητής άντάμωσε στο φουαγιέ του θεάτρου ‘Ω δέ ι-ον τόν φίλο του και μεγάλο έπί-σης ποιητή Θεόδωρο ντε Μπαν-βίλ.

‘Ο Μπανβίλ συνεχάρη, ως ήτο έπίστομος, θερμότερα τόν Κοππé για τήν έκλογή του ως ‘Ακαδη-μαίχου.

— Καί όμως, τόν έίπε τότε ο Κοππé, έαυ έπρεπε να έχης γίνει πίο μπροστά από μένα ‘Ακαδημαί-χός, έπειδή είσαι άσυγκρίτως ά-νώτερός μου...

— ‘Α; όχι δά! άποκρίθηκε κοκκινίζοντας ο μετρίοφρων Μπαν-βίλ.

— ‘Εννοία σου όμως και θάρ-ρη κ’ ή δική σου σειρά!

— ‘Α! μπά! ‘Εμείς δέ μ’ ά-ρέσουν ή τιμές, έξάλλω, για να γίνης ‘Ακαδημαίχός, πρέπει να πās να έπισκεφθης έλους τους ‘Ακαδημαίχους και να τους παρα-καλέσης να σοβ δώσουν την ψή-φο τους. ‘Εγώ όμως δεν έχω καμ-μιά διάθεση να κάνω αυτό του είδους την έπαιτεία.

— Μά θα σε έκλέψουμε μόνοι-μας, άγαπητέ μου φίλε, έίπε γε-λόντας ο Κοππé Νά, ένα ώρατο πρσι θα σοβ στείλωμε πάνω σ’ ένα χρυσό δίσκο το διορισμό σου ως ‘Ακαδημαίχου.

— Νά σοβ πώ, άποκρίθηκε τότε ο Μπανβίλ. Τό διορισμό αυτόν ί-σως να σās τόν έπιστρίψω. Τό χρυσό όμως δίσκο άσφαλώς θα τόν κρατήσω!

ΟΙ ΤΡΙΧΕΣ ΤΟΥ ΔΑΔΑΤ’ ΛΑΜΑ

Τό έρώτερο κεμήλιο για τούς θαλαγενείς του Θιβέτ είναι ή τρίχες που πέφτουν καμιά φορά από τη γενειάδα του Δαδάτ-Λάμα. Ετυ-χισημένος ο θνητός πού θα κατορ-θώη ν’ άποκτήση, έτσι και μια από τις έσες τρίχες του Μεγάλου ‘Αρχιερέως! Τά πονηρά πνεύμα-τα δαν τολμούν πεία να τόν πλη-σιάσουν και να τόν κάμουν κακό. ‘Εκτός όμως από τις τρίχες του Δαδάτ-Λάμα πιστεύουν ότι και έ.. αλελός του έχει πολλές θαυ-ματουργές και ιαματικές ιδιότη-τες. ‘Οταν μάλιστα οι άρρωστη-Οιθιετιανοί κατορθώσουν ν’ άπο-κτήσουν έλάχιστο από τόν εχάρι-σμένον αυτόν αλελόν τόν πίνουν σ’ ένα ποτήρι νερό, πιστεύοντας πός θ’ άνακτήσουν άμέσως την δύγεια τους!...

..... κας έναν άγνωστο να πηδά μέσα σ’ αυτό και νάρχη με της τριφής δυ-νατή την μέση της με χιόνι, έπειδή είχε άρχισει να παγώνει.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΠΑΠΑΣ ΣΙΞΤΟΣ V

Ο ποιητής και η γυναίκα του δικηγόρου. Η ποιητική ελευθερία και το δίστιχο του Πάπα. Όπου ο Πάπας χαρίζει δυο χρόνια της ζωής του. Ο άνεμος του καρδινάλιου Φαρνέζε. Ένα τολμηρό παιχνίδι. Είς θάνατον!... Όπου όλα τα ρολόγια της Ρώμης σταματούν... Πώς έσώθη ο νεαρός ευγενής, κλπ.

B

Πάπας Σίξτος δος δέν έχωνε καθόλου τούς σατυρογράφους. Γι' αυτό όλα εκείνοι τού έδιναν έστω και την παραμικρή άφορμή τούς τιμωρούσε άμελίκτα.

Κάποτε κάποιος νεαρός Ίσπανός ποιητής Κάρλο Ματέρα, δ έποιος ήταν γραμματέας τής Ίσπανικής προεβείας τής Ρώμης, έγραφε μερικά σατυρικά όκτάσιχα άναγνόν κάποιες κυρίες Ίσθβέλλας Τζίλλι, συζύγου ένδς άπ' τούς μεγαλειέτους δικηγόρους τής Ρώμης. Ο δικηγόρος δταν διάβασε τήν σάτυρα τού Κάρλο Ματέρα για τήν γυναίκα του, παρουσιάσθηκε στόν Πάπα και ζήτησε δικαιοσύνη και ίκανοποίησι.

Ο Πάπας διάβασε τούς στίχους κι' έπειτα διάταξε νά τού παρουσιάσουν τόν Ματέρα. Όταν ό ποιητής παρουσιάσθηκε μπρόστά του, δ Σίξτος δος τόν ρώτησε άυστηρά:

— Γιατί κύριε, στόν τελευταίο στίχο τού πρώτου όκτασίχου σας έβάλατε μία λέξη προσβλητική άναγνόν τής συζύγου τού δικηγόρου Τζίλλι;

Χωρίς ά ταραχθή καθόλου δ ποιητής άπάντησε:

— Χάριν τής όμοιοκαταληξίας, Άγιε Πάτερ.

— Μά ποιά δικαίωμα τδ κάνετε αυτό; έπείμεινε, πάντοτε μά άυστηρόν τόνό δ Πάπας.

— Ποιητική ελευθερία, Άγιε Πάτερ, έλεγε πάλι δ ποιητής άτάραχος.

Μερικοί καρδινάλιοι πού βρισκόντουσαν εκεί, έξασπασαν σά γέλια δυνάττα μόλις άκουσαν τήν άπάντησι εκείνη. Καί δ έθιος δ Πάπας γέλασε. Άλλά πολύ νρήγορα έγινε κύριος τού έαυτού του και έλεγε σοβαρά,

— Η άπάντησίς σας είνε όρθή. Καί έπειδή και έμείς είμαστε ποιηταί—δ Σίξτος μιλούσε πίντα για τόν έαυτό του στόν πληθυντικό—θα πάρουμε μία ποιητική άδεια για νά συνθέσουμε ένα δίστιχο. Σεις θα μάς πητε άν ή όμοιοκαταληξία του είνε καλή; γιατί έκτεμώ πολύ τήν γνώμη σας στά ποιητικά ζητήματα.

Και άφου, σκόφθηκε μερικά δευτερόλεπτα δ Σίξτος δος άπήγγειλε τδ ακόλουθο δίστιχο.

«Γι' αυτό άξίζει στό σινιόρ Ματέρα πέντε έτών άγνάθεις: σά μία γά- [λέξη].

— Δοιπόν; ρώτησε τόν ποιητή,

είνε καλοί οι στίχοι μας;

— Ναί, άποκρίθηκε δ Ματέρα, δ όποιος μόλις άκουσε τδ τρομερό ποιητικό δίστιχο άρχισε νά τρέμει.

Τότε δ Πάπας έγενεψε στόν παριστάμενο διοικητή τής Ρώμης.

— Σας τόν παραδίδουμε, τού έλεγε, για τόν τόν φυλάκιστε στίς γαρέλες μας πέντε χρόνια.

Έτσι δ άτυχής σατυρογράφος πέρασε πέντε χρόνια έχθαίροντος στίς Παπικές γαλέρες, παρά τις διαμαρτυρίες τού πρεσβευτού τής Ίσπανίας κόμητος Όλιβαρέζ, στόν όποιο δ Πάπας άποκρίθηκε:

— Για χάρη σας τόν τιμώρησα τόσο λίγο, γιατί ή σατυρογραφία είνε έγκλημα άξιο κρεμάλας.

Άλλά τδ έωφρενικώτερο έπεισόδιο, πού ά χαρακτηρίσει περισότερο τήν νοστορπία τού Σίξτου είνε εκείνο πού συνέβη στόν όλην ένός Φλωρεντινού άστρώ πού έμενε στήν Ρώμη.

Ο άστρος αυτός είχε καταδικασθή για κάποιον πταίσμα, σέ βιρώτατο πρόστιμο τδ όποιον ήρνεϊτο νά πληρώση. Μία μέρα πού δ όλην ένός του, ένα παιδί δεκαέξ έτών, μετέφερε μερικά πράγματα με τδ γαϊδούρι τού άφέντη του, τόν σταμάτησε μία περίπολος τής Παπικής Αστυνομίας και ζήτησε νά κατασχη τδ γαϊδούρι, για ν' αναγκάση τόν Φλωρεντινό νά πληρώση τδ πρόστιμό του.

Ο όλην ένός άρνήθηκε και μάλιστα άντιστάθηκε. Στό τέλος όμως υπέταξε ή περίπολος, ή όποια τόν πήρε μαζί με τδ γαϊδούρι και τόν έφυλάκισε.

Όταν δ Διοικητής τής Ρώμης, τήν άλλη μέρα άνέφερε στόν Πάπα τήν σύλληψι πού ήυε έπί άντεστάσει στά άστυνομικά όργανα, δ Σίξτος δος χωρίς νά διστάση καθόλου διάταξε νά κρεμασθή.

— Μά, Άγιε Πάτερ, παρετή-

ρησε τότε δ Διοικητής τής Ρώμης, τδ παιδί αυτό είνε μόλις δεκάξη χρονών, δηλαδή άνήλικο και σύμφωνα με τήν νομολογία δέν μπορεί νά θανατωθή, άν δέν ένηλικιωθή.

Ο Σίξτος δος κοντοστάθηκε μία στιγμή σινοχωρημένος κι' έπειτα έλεγε:

— Η παρατήρησίς σας είνε όρθοτάτη. Ο νόμος δέν πρέπει νά παραβιασθή.

Φώναξε τόν γραμματέα του και τού άπαγόρευσε μία «βούλα» (Παπικό διάταγμα) διά τής όποιας δ Πάπας «χάριζε» στόν δεκαεξάτη όλην ένός δύο χρόνια... τής δικής του ζωής.

Έτσι δ δυστυχής νέος, χάρις στήν Παπική έκείνη δωρεά, χαρκτηρίσθηκε ένήλικος και κρεμάσθηκε τήν άλλη μέρα τδ πρωί.

Μά τέτοια αϊτιολογία δ κακοήγος εκείνος Πάπας έκανοποιούσε πάντοτε τήν αίμοβόρρα τής ψυχής του. Κάποτε όμως έβρηκε τόν μάστορή του. Αιτός ήταν δ περίφημος καρδινάλιος Φαρνέζε πού κατήγετο άπ' τήν πριγκιπική οίκογένεια Φαρνέζε, άνθρωπος πανέ-

οχος και στενός φίλος τού Πάπα. Ο καρδινάλιος είχε κοντά του στήν Ρώμη τόν νεαρό δούκα Ρανούτσιου Φαρνέζε, γιού τού άδελφού του δουκός τής Πάρμας Άλεξάνδρου Φαρνέζε.

Ο νεαρός Ρανούτσιος ζούσε στήν Ρώμη μία ζωή τρελή, με γλέντια και διάφορες τίλλες.

Κάποτε άπεφάσισε νά έμπαλξη ούτε λίγο, ούτε πολύ τόν ίδιο τόν Πάπα. Βρήκε λοιπόν μία πρόφασιν και ζήτησε άκρόασι άπ' τόν Σίξτο δος ό όποιος, έπειδή ήταν άνηψιός του φίλου του, τόν δέχθηκε άμέσως και πρόθυμα. Τήν ώρα όμως πού βρισκόταν μπροστά στόν Πάπα, δ τολμηρός δούξ άφησε έπί τήςρας νά τού πέση κατά γής ένα άπ' τά δυο πιστόλια πού είχε στήν ζώνη του. Αυτό ήταν έγκλημα

τρομερό, γιατί ίσχυε πάντοτε τδ διάταγμα πού άπηγόρευε έπί ποι- νή θανάτου τήν όλογορία.

Ο Σίξτος δος δταν είδε νά πέφτει τδ περιστρόφο τού δουκός δέν έλεγε τίποτε. Χτύπησε μόνο τδ κουδούνι και, δταν μπήκε μέσα δ άξιωματικός τής όλην ένός, τόν διάταξε νά έισαγάγη και τδ άπόσπασμα τών Γερμανών δορυφόρων τδ όποιο βρισκόταν πάντα στόν άντιθάλαμο. Μόλις παρουσιάσθηκαν οι δορυφόροι δ Σίξτος δος τούς έδειξε τόν δούκα.

— Πάρτε τον, έλεγε, και πηγαί- νετε νά τόν κλείσετε στό φρούριο τού Άγίου Άγγέλου.

Και, έπειτα από λίγην ώρα δ- πέγραψε μία «βούλα», πού κατε- δίκασε τόν δούκα εϊς θάνατο.

Όλη ή Ρώμη άναστατώθηκε. Κανένας δέν ήθελε νά πιστέψη σά τήν άγριότητα εκ μέρους τού Πάπα.

Ο καρδινάλιος Φαρνέζε έτρεξε νά ζητήση άμέσως άκρόασι άπ' τόν Σίξτο δος ό όποιος, έπειδή ήταν άνθρωπος τήν 11)4 νυκτερινήν ώρα. Τό έκανε αυτό γι' τήν ή θανατική έκτέλεσις τού δουκός είχε όρισθή για τήν 1η νυκτερινήν ώρα. Θά τόν έδέχε- το δηλαδή ένα τέταρτο τής ώρας μετά τήν έκτέλεσι.

Τέλος έβησε ή όρισμένη ήμέρα και ώρα τής άκρόασις. Τό ρολόγιο τού Παπικού γρα- φείου έδειχνε άκριβώς 1 1)2, δ- ταν δ καρδινάλιος Φαρνέζε, πού ήξερε καλά τά σήδια και τά μέ- τρα τού Σίξτου, παρουσιάσθηκε και κλαίγοντας τόν παρεκάλει γά τού έπιδείξην νά παραλάβη τούλάχιστον τδ πτώμα τού άνη- ψιού του για νά τδ μεταφέρη στήν Πάρμα και νά τδ θάψη μέσ' στό κοιμητήριο τής οίκογενείας του. Ο Πάπας έλεγε δτι ή παρά- κλησίς του ήταν σωστή. Συγχρό- νως όμως κύτταζε τδ ρολόι. Είδη πώς ή ώρα ήταν μία και τέταρτο, όποτε ή έκτέλεσις θά είχε γίνει. Κάθισε τότε και έγραψε τήν ά- κόλουθη διαταγή:

«Φρούραρχε τού ήμετέρου φρου- ρίου Άγίου Άγγέλου. Παραδώστε πρόθύμως στήν άγκυλιά τού καρ- δινάλιου Φαρνέζε τδ σάμα τού δουκός Ρανούτσιου».

Τήν έδωσε στόν καρδινάλιο δ όποιος έτρεξε άμέσως στό φρού- ριο τού Άγίου Άγγέλου.

Έν τφ μεταξύ δ Φρούραρχος είχε κάνει όλες τις προετοιμασίες για τήν έκτέλεσι και περίμενε

Ο δούξ Ρανούτσιου.

νά πάη ή ώρα μία, όπως είχε όρι- σει δ Πάπας.

Όταν έφθασε δ καρδινάλιος Φαρνέζε και τού έδωσε τήν δια- ταγή τού Πάπα, τήν έκύτταξε καλά, βεβαιώθηκε για τήν γνη- σιότητα τής υπογραφής του και με κάποιον έκπληξι σύμψη- κη με τήν διαταγή και παρέδωσε στόν καρδινάλιο τόν δούκα Ρανού- τσιο... ζωντανόν.

Ο καρδινάλιος τόν πήρε και έφυγε.

Ο Φρούραρχος όμως δέν μπο- ρούσε νά ήσυχάση. Προσπαθούσε νά έξηγήση πώς και γιατί δ Πά- πας είχε άλλάξει γνώμη τήν τε- ρατή τής μέ Άδαμιαν περιβο- λήν, σέ κάποιον άπό τούς περι- πάτους τής. Η Άβια, δταν τδ έμαθε αυτό έπήγε στή Γερουσία και έζήτησε τήν άδωσιση τών κα- τηγορουμένων.

Οι γυναιό άνδρες, έλεγε, δέν είνε παρά αγάμματα για τις σεμνές και άγνές γυναίκες.

Η προίκα τής Σπαρτιάτιδας Μιά Άθηναία έρώτησε κάπο- τε μά Σπαρτιάτισσα

τι προίκα είχε δώσει στόν άντρα της.

Τήν άγνότητά μου! άπήντησεν ή Σπαρτιάτισσα.

Απάντησας πληρω- μένη

Ο Έρρικος 4ος τής Γαλλίας, έξεδήλωσε κάποτε τόν έρωτά του στή φημισμένη για τή σεμνότητά της Αικα- τερίνη ντε Ροάν.

Μεγαλειότατε, τού άπήντη- σε ή Αικατερίνη, λησμονήσατε ότι είμαι πολύ φτωχή για νά γί- νω γυναίκα σας και ότι κατ'άγο- νίαι άπό πολύ τίμιο σπύτι για νά γίνω εύνοουμένη σας.

«Έν ένόματι τής αϊσεύς...»

Η ένάρετος Έλισσάβετ, ή ά- δελφή τού καροτομηθέντος, βασι- λέως τής Γαλλίας Λουδοβίκου 16ου ένώ δδηγείτο με τδ κάρρο τών καταδίκων εϊς τδ μέρος δόπν έπρόκειτο νά γίνη ή θανατική τής έκτέλεσις, έτυχε νά πέση άπό τούς ώμους τής τδ σάλι πού, σύμ- φωνα με τή μόδα τής έποχής, τής έσκέπαζε όλο τδ έπάνω μέ- ρος τού στήθους της. Σκεπάζον- τας τότε με τά χέρια της τδ έκ- τεθειμένο στά βλεμματια τού δ- χλο στήθος της, έγύρισε πρds τδ δήμιό και τού έλεγε με μεγά- λη άπάθεια:

«Έν ένόματι τής Αϊσεύς, σηκώστε, άπό κάτω τδ σάλι μου και σκεπάστε με!...»

Η 31 μέρες τού Αύ- γουστου

Δένε ότι δ Αύγου- στος είχε άλλοτε 30 μέ- ρες. Ο αυτοκράτωρ δ- μως Αύγουστος, πρds τμήν τού όποίου είχαν

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εϊς καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και όλόκληροι βιβλιοθηκαί. Πληροφορίαι εϊς τά γραφεία μας. Λέκη 7.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η σεμνότης μίας αυτοκρα- τέρας

Η αυτοκράτειρα Λιβία ήταν όχι μόνον έξαιρετικά όραία, άλ- λά και υπερβολικά άγνη. Κάποτε ή Γερουσία έπρόκειτο νά δικάση μερικούς νέους οι ό-ποιοι είχαν τδ θράσος νά έμφανισθούν έμ- πρds τής μέ Άδαμιαν περιβο- λήν, σέ κάποιον άπό τούς περι- πάτους τής. Η Άβια, δταν τδ έμαθε αυτό έπήγε στή Γερουσία και έζήτησε τήν άδωσιση τών κα- τηγορουμένων.

Οι γυναιό άνδρες, έλεγε, δέν είνε παρά αγάμματα για τις σεμνές και άγνές γυναίκες.

Η προίκα τής Σπαρτιάτιδας Μιά Άθηναία έρώτησε κάπο- τε μά Σπαρτιάτισσα

τι προίκα είχε δώσει στόν άντρα της.

Τήν άγνότητά μου! άπήντησεν ή Σπαρτιάτισσα.

Απάντησας πληρω- μένη

Ο Έρρικος 4ος τής Γαλλίας, έξεδήλωσε κάποτε τόν έρωτά του στή φημισμένη για τή σεμνότητά της Αικα- τερίνη ντε Ροάν.

Μεγαλειότατε, τού άπήντη- σε ή Αικατερίνη, λησμονήσατε ότι είμαι πολύ φτωχή για νά γί- νω γυναίκα σας και ότι κατ'άγο- νίαι άπό πολύ τίμιο σπύτι για νά γίνω εύνοουμένη σας.

«Έν ένόματι τής αϊσεύς...»

Η ένάρετος Έλισσάβετ, ή ά- δελφή τού καροτομηθέντος, βασι- λέως τής Γαλλίας Λουδοβίκου 16ου ένώ δδηγείτο με τδ κάρρο τών καταδίκων εϊς τδ μέρος δόπν έπρόκειτο νά γίνη ή θανατική τής έκτέλεσις, έτυχε νά πέση άπό τούς ώμους τής τδ σάλι πού, σύμ- φωνα με τή μόδα τής έποχής, τής έσκέπαζε όλο τδ έπάνω μέ- ρος τού στήθους της. Σκεπάζον- τας τότε με τά χέρια της τδ έκ- τεθειμένο στά βλεμματια τού δ- χλο στήθος της, έγύρισε πρds τδ δήμιό και τού έλεγε με μεγά- λη άπάθεια:

«Έν ένόματι τής Αϊσεύς, σηκώστε, άπό κάτω τδ σάλι μου και σκεπάστε με!...»

Η 31 μέρες τού Αύ- γουστου

Δένε ότι δ Αύγου- στος είχε άλλοτε 30 μέ- ρες. Ο αυτοκράτωρ δ- μως Αύγουστος, πρds τμήν τού όποίου είχαν

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εϊς καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και όλόκληροι βιβλιοθηκαί. Πληροφορίαι εϊς τά γραφεία μας. Λέκη 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εϊς καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και όλόκληροι βιβλιοθηκαί. Πληροφορίαι εϊς τά γραφεία μας. Λέκη 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εϊς καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και όλόκληροι βιβλιοθηκαί. Πληροφορίαι εϊς τά γραφεία μας. Λέκη 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εϊς καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και όλόκληροι βιβλιοθηκαί. Πληροφορίαι εϊς τά γραφεία μας. Λέκη 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εϊς καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και όλόκληροι βιβλιοθηκαί. Πληροφορίαι εϊς τά γραφεία μας. Λέκη 7.

νομομαστή έτσι δ μήνας αυτός, δέν μπορούσε νά τδ άνεχθή αυ- τό, άφου μάλιστα δ πρds τμήν τού θ-λου τού Ίουλιού Καίσαρος δ Ίούλιος μήνας είχε 31 μέρες.

Αφ' όσους, λοιπόν, μία μέρα άπό τόν Φ βρουάριο και τήν έπρό- σθεσε στόν δμώνυμό του μήνα.

Ο θρίαμβος μίας αϊσεύς

Η διάσημος αϊσεύς Άδελφίνα Πάτιτι έμφανίσθηκε για πρώτη φορά ένώπιον τού Άμερικανι- κού κοινού στό μελόδραμα «Λου- κία Λαμερλόνρ». Η έπιτυχία της ύληξεν άπερίγραπτο. Μετά τδ τέλος τής παραστάσις, ή μητέρα της έισώρμησε στά παρασκήνια και, μόλις κατορθώνοντας νά μι- λήση άπό τή μεγάλη της συγκί- νηση, τήν έρώτησε:

Τι αίσθαίνεσαι παιδί μου, όστερ' άπό τό ο θρίαμβο;

Τεραστία όρεξη, μητέρα! άπήντησε ά- παθέστατα ή Πάτιτι, πού ήταν τότε μόλις 15 έτών.

Η κατωγάη της Πάτιτι

Η Πάτιτι ήταν πολ- λή περφηγή για τήν Ιταλική της καταγω- γή. Κάποτε, ένας Ίσπανός της άπενθύμισε ότι γεννήθηκε στή Μαδρίτη, καίτοι, κατά συνέπειαν, ήταν μάλλον Ίσπανός παρά Ι- τάλις.

Και τι μ' αυτό; άπήντησεν ή Πάτιτι. Μήπως δάν τύχαινε νά γεννηθώ μέσα σ' ένα σταύο θά ήμουν... άδωλο;...

Μία δικηγორική άμοιβή

Οι Άμερικανοί δικηγόροι δέν πληρώνονται άσχημα... Ο Ίωάν- νης Γουλι, ό όποιος θεωρείται ως δ καλύτερος άπό αυτούς, έ- πληρώθη πρds όλγων έτών 200 χιλιάδες άγγλικές λίρες, δηλαδή πρds τά 75 εκατομμύρια δικών μας δραχμών έπειδή διευθέτησε συμβιβαστικώς μία διαφορά με- ταξύ τού δισεκατομμυριούχου Κάρνεϋ και τού Έρρίκου Φορκ.

Ο χαλινός τού λονικού

Ένας ιεροκήρυξ μι- λώντας κάποτε άπό τόν άμβωνα έλεγε: «Τδ λο- γικόν όφελει νά χαλι- ναγωγή πάντοτε τά πά- θη».

Τδ βράδυ όμως τή- ίδιαις ήμέρας έγινε σπου- δή στή μεθύσι και μάλι- στα σέ τέτοιο σημείο όστε τόν μετέφεραν στό σπύτι του μέ... φορείο.

Τήν άλλη μέρα κάποιος άπό τούς ένορχιστες τόν πλησίασε και τού θύμισε τδ χαλινό τού λογικού.

Μά τήν πίστη μου, άπάν- τησε δ ιεροκήρυκας, έβγαλα τδ χαλινό μου για νά μπορέσω νά πιά λίγαν, τέκνον μου.

Τήν άλλη μέρα κάποιος άπό τούς ένορχιστες τόν πλησίασε και τού θύμισε τδ χαλινό τού λογικού.

Μά τήν πίστη μου, άπάν- τησε δ ιεροκήρυκας, έβγαλα τδ χαλινό μου για νά μπορέσω νά πιά λίγαν, τέκνον μου.

Τήν άλλη μέρα κάποιος άπό τούς ένορχιστες τόν πλησίασε και τού θύμισε τδ χαλινό τού λογικού.

Μά τήν πίστη μου, άπάν- τησε δ ιεροκήρυκας, έβγαλα τδ χαλινό μου για νά μπορέσω νά πιά λίγαν, τέκνον μου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η ΣΠΑΤΑΛΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ

Ο φιλόσοφος Δημόκριτος για νά τελειοποιήση τās γνώσεις του και τή μόρφωσή του, έταξείδεψε σ' όλο τόν τότε γνωστό κόσμο, άκόμη έπήγε και ως τά βάθη τών Ινδιών, όπου είχε πάει και δ Πυθαγόρας. Ταξιδεύοντας δ- μως ίσπατάλησε όλόκληρη τήν περιουσία τού πατέρα του και ό- ταν γύρισε στήν Ιδιυτέρα του πατρίδα, τά Άβδηρα τής Μακε- δονίας, δέν είχε ούτε λεπτό άπό τήν κολοσιαία πατρική περιου- σία και ζούσε εϊς βάρος τού ά- δερφού του Δαμάστου.

Άλλά κατά τούς νόμους τών Άβδηριτών, εκείνος πού σπατα- λούσε μέχρι τελευταίας πεντάρας τήν πατρική περιουσία, καταδι- κάζονταν στήν τρομερότερη ποινή τής έποχής εκείνης. Στήν ποινή δηλαδή νά μείνη άταφος μετά τδ θάνατό του. Έπειδή δέ δ Δημό- κριτος είχε πολλούς έχθρους και ύπήρχε κίνδυνος νά τόν προδώ- σουν, έδιάβασε δημοσίε ένα άπό τά καλύτερα συγγράμματά του υπό τόν τίτλο «Μέγας Διάκο- σμος». Τέτοια ήταν ή έντύπωση πού έκαμε ή άνάγνωσις τού βι- βλίου αυτού, όστε οι συμπολίτες του τόν έβράβυσαν με τδ γεν- ναιότατο χρηματικό ποσόν τών 500 ταλάντων. Δηλαδή με τριαν- ταπέντε περίπου εκατομμύρια δραχμές τής σημερνής έποχής.

Μόνον, έτσι δ Δημόκριτος άν- τικατέστησε τήν πατρική περιου- σία πού είχε σπαταλήσει στά τα- ξείδια του και είχε καί... κέρδος.

ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο βασιλεύς τής Πολωνίας Βλα- δίσλαος, μολοντί πολύ γενναίος άνθρωπος, έτρέπετο εϊς φυγήν δταν έβλεπε μήλα.

Ο Έρασμος δταν έννοιω- θε τήν μωροδία φαριού καταλαμ- βάνονταν άπό... πνετό κι' έσπερτε άρρωστος στό κρεβάτι του.

Ο Βάκων με κάθε έκλειψη σελήνης λιποθυμούσε.

Επίσης λιποθυμούσε και ό δούξ ντ' Έπερνόν, όχι όμως με τήν έκλειψη τής σελήνης, αλλά με τήν εμφάνισή. κουνελιού.

Ο βασιλεύς τής Γαλλίας Έρρίκος ο Α' δέν μπορούσε νά μείνη μονάχος σέ δωμάτιο, όπου ύπήρχε γάτα.

Τήν άλλη μέρα κάποιος άπό τούς ένορχιστες τόν πλησίασε και τού θύμισε τδ χαλινό τού λογικού.

Μά τήν πίστη μου, άπάν- τησε δ ιεροκήρυκας, έβγαλα τδ χαλινό μου για νά μπορέσω νά πιά λίγαν, τέκνον μου.

Τήν άλλη μέρα κάποιος άπό τούς ένορχιστες τόν πλησίασε και τού θύμισε τδ χαλινό τού λογικού.

Μά τήν πίστη μου, άπάν- τησε δ ιεροκήρυκας, έβγαλα τδ χαλινό μου για νά μπορέσω νά πιά λίγαν, τέκνον μου.

Τήν άλλη μέρα κάποιος άπό τούς ένορχιστες τόν πλησίασε και τού θύμισε τδ χαλινό τού λογικού.

Μά τήν πίστη μου, άπάν- τησε δ ιεροκήρυκας, έβγαλα τδ χαλινό μου για νά μπορέσω νά πιά λίγαν, τέκνον μου.

Τήν άλλη μέρα κάποιος άπό τούς ένορχιστες τόν πλησίασε και τού θύμισε τδ χαλινό τού λογικού.

Μά τήν πίστη μου, άπάν- τησε δ ιεροκήρυκας, έβγαλα τδ χαλινό μου για νά μπορέσω νά πιά λίγαν, τέκνον μου.

Τήν άλλη μέρα κάποιος άπό τούς ένορχιστες τόν πλησίασε και τού θύμισε τδ χαλινό τού λογικού.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ANTOINE DE COURSON

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο Βαρνιέρ εσπάρξε την σαραβα-
λισμένη πόρτα έναντι όποιου
ήταν καρφωμένη μια ξεθορασμένη
πινακίδα με την επιγραφή «Σύν-
ταξις».

Διέσχισε σιγασφύριζοντας τον ά-
ντιθάλαμο, όπου πίσω από ένα παύ-
ρο τραπέζι ήταν καθισμένος ένας
υπάλληλος με στολή, τον όποιο και
χαιρέτησε.

Ο υπάλληλος άνασκημάθηκε και
του άνταπεδόσε το χαιρετίσμα.

Δέκα χρόνια τώρα ο Βαρνιέρ πε-
ρνούσε πρωί και βράδυ από το κα-
τασκονισμένο έκεινο διαμέρισμα που
πνιγόταν σε μια παράξενη μυρωδιά,
λίγα καντού, ρελένης και χαρτιού.

Δέκα χρόνια τώρα πήγαινε κάθε
πρωί εκεί, στα γραφεία της έφημε-
ρίδας «Γαλατία» για να γράψη το
σύνομο χρονολόγημα του, έξερ-
οντας πολύ καλά πως ότι δήποτε να
δεν έγραφε το κοινό της έφημερίδας
θα το διάβαζε εύχαρτος, άρκε-
τά νάβλεπε από κάτω την ύπογραφή
του. «Αν ήξερε το κοινό!...» ψιθύ-
ριζε μερικές φορές μονολογώντας ο
Βαρνιέρ. Και εξακολουθούσε την
μονότονη δουλειά του χωρίς ζήλο,
χωρίς την έλπιδα να γίνει τίποτε που
να μεταβάλει την ζωή του.

Αφού χαιρέτησε τον κλητήρα, ο
Βαρνιέρ άνοιξε μια πόρτα και μπήκε
σ' ένα γραφείο βουτηγμένο στον
καπνό, όπου βρισκόταν ένας συ-
ναδελφός του. Οι τρεις άπ' αυτούς
είχαν άνοιξει ζωνητή συζήτηση και
μιλούσαν χειρονομώντας, ένας άλλος
τηλεφωνούσε και οι δύο τελευταίοι
έγραφαν παρ' όλο τον διαμονιωδή
θόρυβο που επικρατούσε.

Μόλις μπήκε μέσα, οι συνάδελφοί
του τον υποδέχθηκαν με ζωνρές φω-
νες χαράς, σαν να τον περιμένα-
ν άνοητο.

Τι να είχε συμβεί άραγε; Μήπως
ή δόξα, χωρίς να το ξέρει κι αυτός,
είχε καταδεχθεί να στείλουν με τον
φωτοστέφανό της το μέταλλό του;
Μήπως του είχε άνοητηθεί κανένα
παράσημο; ή μήπως είχε άνοητηθεί
άριστοτάτης; Από χαρκτηρισ-
μός ήταν ψυχρός κι έπιφυλακτικός κι
έναντι αυτού είχε ως έρβλημά του να
λέει άσπια, ψέμματα και τερατολο-
γίες, αλλά ποτέ να μη δίνει ησασία
στα ψέμματα των άλλων.

— Βαρνιέ! Διόρθωνε σήμερα τις
έφημερίδες; τον ρώτησαν οι συνά-
δελφοί του χωρίς να του άφήσουν
καιρό να καθήσει.

Και του έδειξαν ένα φύλλο του
«Ελευθέρου Τύπου» που, όπως ή-
ταν σταλακωμένο, φαινόταν πως
είχε περάσει από πολλά χέρια.

— Νομίζετε πως έχω καιρό για
χάσιμο για να διαβάζω έφημερίδες;
τους άπορηθινα χαμογελώντας.

— Πώς; ώστε δεν διάβαζες το
χρονολόγημα του Μαρμές στον
«Ελευθέρο Τύπο»; Μα, καθένας, ό-
λος ο κόσμος δεν μιλάει ποτέ για
αυτό... από την όρχη ως το τέλος
είν ένα ύβρεολόγιο άναγνίστου σου!

— Άκου! γράφω για όσους: «Ο ά-
γρίμματος που είναι φουσκωμένος
σαν Ινδιάνο... που έχει μεγάλη κοι-
λιά και μικρό μυαλό!...» Και το χει-
ρότερο είναι που σε λέει Άμερικανό,
έπειδή είσαι Ευρωπαίος.

Στασιμεύοντας από όλα αυτά τα
λόγια, ο Βαρνιέρ πήρε την έφημε-
ρίδα και περισκόλημένος από όλους
έκλεισε τους συνάδελφους του που
τότε άρχιζαν να γελούν.

ποητικοί — άφοδ γινόνταν θόρυβος
γύρω άπ' το όνομά του — διάβαζε ή-
ρεμος το χρονολόγημα του Μαρ-
μές. Ένα έλαφο χαμόγελο φάνηκε
στά χείλη του, ενώ το πρόσωπό του
έγινε κατακλιμένο.

Όταν τελείωσε το διάβασμα, κύ-
ταξε τους συνάδελφους του, που ά-
πλήτητα τώρα περιμέναν ν' άκούσουν
τις άγρυπνίες του.

— Είπε τρομερά καλογραμμένο!
είπε ο Βαρνιέρ τέλος. Άλλά θα έδη-
τε τι θα του άπαντήσω κ' έχω!

Και ο Βαρνιέρ που συνήθως δεν
έδωκε για τίποτε στον κόσμο, έ-
δωσε μια γροθιά στο τραπέζι και
σταλακωνοντας την αντίπαλη έφη-
μερίδα, μπήκε όρμητικά στο γρα-
φείο του διευθυντού.

Πέρασαν όχτώ μέρες στο διάστη-
μα των όποιων οι χρονολόγοι των
έφημερίδων, δηλαδή «Ελευθέρος Τύ-
πος» και «Γαλατία» ο Βαρνιέρ και
ο Μαρμές βριστόντουσαν με τα χειρό-
τερα λόγια από των στεληνών των έ-
φημερίδων τους. Τα χρονολογή-
ματά τους είχαν γίνει ζωνητά, όρη-
τικά, έβρυνα και πνευματώδη όσο
δεν ήταν άλλοτε ποτέ.

Και ο κόσμος έτρεχε κάθε πρωί ν'
άγοράσει τον «Ε-
λευθέρο Τύπο» και
την «Γαλατία».

Ο διευθυντής της
τελευταίας κατα-
γοητευμένος για
το έπειστικό έκει-
νο που είχε δεκα-
πλασιάζει την κυ-
κλοφορία της έ-
φημερίδας του, έ-
ξωθούσε τον Βαρ-
νιέρ, ν' άπαντήσει
όλοένα όρμητικώ-
τερα στις επιθέ-
σεις του Μαρμές.

Και ο Βαρνιέρ
όχιως ν' άπα-
σχολή, σοβάρα
τους κύκλους των
συναδέλφων του
που τότε του έδειχναν έξαιρετική
έκτιμηση.

Διαρκώς μιλούσαν για αυτόν. Δια-
ρκώς άναζητούσαν την συνεργασία
του. Όλη την ήμερα τον ζητούσαν
στο τηλέφωνο, άλλοι για να τον
προκαλέσουν σε κοσμικές ή φι-
λολογικές συζητήσεις, άλλοι να
τραπέζια και σε γλέντια στην έ-
ξοχή. Στόν δρόμο τον σταματού-
σαν ένα πλήθος γνωστοί του για
να τον συγχαρούν και πλήθος άγνω-
στων του ζητούσαν να κάνουν την
γνωριμία του. Με μια λέξη είχε γί-
νει ο άνθρωπος της ήμερας.

Τώρα καθά είχε το δικαίωμα να
κοιμάται περισσότερο και να πηγαί-
νει στο γραφείο το πρωί πολύ άργό-
τερα από τους άλλους συνεργάτες.
Κι όταν έβαιναν στον αντίθαλαμο
του γραφείου, ο νεαρός κλητήρας ση-
κωνόταν όρθιος, όπως μπροστά στον
διευθυντή και τον χαιροτόσε με σε-
βασμό.

Ο διευθυντής περιμέναε κάθε πρωί
μ' άδηνονία την άφιξή
του. Μόλις έφθανε τον
προκαλούσε στο γρα-
φείο του και τον πε-
τούσε εκεί όρα πολλά
—τόν έβ'ε μάλιστα να
μαθήσει σε άναγνω-
στη πολυθρόνα — και
συζητούσε μαζί του σάν
ίσοι προς ίσους.

Ένα σπορό περιοδικό
και πολλές έφημερίδες

τον παρακαλούσαν τώρα να τους
δώσει τη συνεργασία του και να ό-
ρίσει πόσους του την άρειβή.
Και ή πολυμυκία μεταξύ των δύο
χρονολόγων γινόνταν κάθε μέρα
σφοδρώτερη.

Ο Βαρνιέρ είχε γίνει παιδί ένδοξος.
Όλα όρως τα πράγματα σ' αυτόν
τον κόσμο έχουν ένα τέλος.

Μια μέρα ο Βαρνιέρ άπήνησε
στον αντίπαλό του με φράσεις έξαι-
ρητικά δυνατές μ' έξυπνες. Και ο Μαρ-
μές την έπομένη στον «Ελευθέρο
Τύπο» έέσπασε σ' ένα άγριο και κί-
πας προτόμιο ύβρεολόγιο άναγνίστου
του.

Όταν λοιπόν έκείνη την ήμερα,
κατά την συνειδημένη του όρα, ο
Βαρνιέρ έφθασε στο γραφείο, ο νε-
αρός κλητήρας, τον έπλησίασε και
του είπε.

— Ο κύριος διευθυντής σας ζη-
τάει έπεινόντας! Σας περιμένει στο
γραφείο του...

Κάπως άνησυχος ο χρονολόγος
άπέσυγε να περάσει άπ' την αίσου-
σα των συντακτών και τράβηξε κα-
τευθείνα για το γραφείο του διευ-
θυντού.

— Καθρένε μου φίλε, του έπε-
λύνεος μόλις τον άντίκρουσε.

Η προσφώνη-
σις έκείνη έστρε-
φες λίγο στον Βαρ-
νιέρ, ό οποίος χω-
ρίς να βγάλη ού-
τε λέξη άπ' το
στόμα του, περι-
μενε να συνεχισθ
ο διευθυντής.

— Δεν διάβα-
σες τον «Ελευθέ-
ρο Τύπο», σήμε-
ρα; τον ρώτησε
έκείνος. «Α! Μα
πρέπει να τον
διάβασω άμέσως.
Ο Μαρμές σβόλ-
ει αυτή τη φο-
ρά με φράσεις πο-
λύ και χυδαίες...
Αδελφ' έφωρά δεν
πρέπει να του άπαντήσεις με την
πεννα, αλλά με το σπαθί. Ναι, με
το σπαθί. Πρέπει να τον καλέσεις
σε μονομαχία...»

Ο Βαρνιέρ κάθισε με όρος σοβα-
ρό, σκεπτικός, ενώ ο διευθυντής του
βρημάτιζε μέσ' στο γραφείο έπανα-
λαρβάνοντας διαρκώς:

— Με το σπαθί! Μόνο με το
σπαθί!

Κατά βάθος ο κύριος διευθυντής
ήταν εύχαριστήμενος γιατί ο χρονο-
λόγος του θα μονομαχούσε με τον
συναδέλφου του της αντίπαλου έφη-
μερίδας. Η μονομαχία έκείνη θα έ-
κανε πάταγο και θα σήκωνε άκόμη
περισσότερο την κυκλοφορία της
«Γαλατίας».

Ο Βαρνιέρ όμως δεν μιλούσε κα-
θόλου, σαν να μη συμφωνούσε με
την γνώμη του διευθυντού.

— Η προσβολή είναι σαφής και
βαρύνει, είπε πάλι ο τελευταίος. Δεν
μπορείς να τον άφίγης να σε μπα-
τοίξει έτσι και δημοσίω μάλιστα...

— Ω! έκανε ο χρονολόγος
κουντώντας το κεφάλι του άδιαφορα.

— Μήπως φοβάσαι; τον ρώτησε ο
διευθυντής.

Και πήγε και σηλώθηκε μπροστά
στο Βαρνιέρ, ο ό-
ποιος άρχισε να
χαμογελά, ένα
χαμόγελο που δυ-
νάμωνε όλοένα
περισσότερο, ώ-
ς που έέσπασε σ'
ένα δυνατό γέλιο.

Ο διευθυντής σαστισμένος τον
κάνταξε με περιέργεια.

— Είσαι άκατανόητος, Βαρνιέρ!
του είπε.

— Άκούστε κύριε διευθυντά, ά-
πορηθινα ο άλλος σοβαρώμενος.
Μου φαίνεται πως με τα χρονολο-
γήματά μου και τους διαβεωσμούς
που με τον Μαρμές συνετέλεσα ν'
αύξηθη τελευταία ή κυκλοφορία της
έφημερίδας σας. Νομίζω λοιπόν ότι
το καλύτερο είναι να εξακολουθήσει
αυτός ο φιλολογικός καυγάς. Άλ-
λως σε πρέπει να σάς το πω καθαρά
και έστωρα. Μου είναι άπολύτως ά-
δύνατο να μονομαχήσω με τον
Μαρμές.

— Πώς!

— Μάλιστα! Το μόνο που μπο-
ρώ να κάνω είναι να... τον σκοτώσω.
— Πώς!

— Μάλιστα. Σας υπόσχομαι ότι
από αύριο το πρωί ο Μαρμές δεν
θα ύπάρχη... Θα τον σκοτώσω!...

Μετά την συνομιλία έκείνη ο Βαρ-
νιέρ, πήγε στο γραφείο του.

Εκράτησε τον λόγο του. Από την
άλλη μέρα δεν έαναπάντησε στον
«Ελευθέρο Τύπο» χρονολόγημα
του Μαρμές.

Ο Βαρνιέρ μάλιστα γενναίω φρά-
σε έγραψε έναν συνηρηκτάτο έ-
πιστολό στον Μαρμέ, ο οποίος δεν
ήταν παρ... ψευδώνυμο του ίδιου
του Βαρνιέρ, με το όποιο συνεργα-
ζόταν και στον «Ελευθέρο Τύπο».

ANTOINE DE COURSON

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Η μικρή Έθελ μπαίνει λαχα-
νισμένη στην τραπέζια που
βρίσκεται ο πατέρας και ή μητέ-
ρα της.

Έθελ. — Μαμά...

Μητέρα. — Ήσυχα! Ο μπα-
μπάς σου διαβάζει τώρα την έφη-
μερίδα και δεν κάνει να μιλάς.

Αμα τελειώσει λες, ζει, θέλεις.

Ο πατέρας χαμμάκι φορά άφή-
νει την έφημερίδα του και λέει:

— Λέγε τώρα Έθελ, τι θέλεις
να πής.

Έθελ. — Ήθελα να πω ότι έ-
σπασε ο σωλήνας του επάνω πλυ-
τώματος και όλο το νερό χύνεται
στη σάλα μας!

Μis Καίτη. — Ήρεις ότι ή διε-
Μάμπελ έγινε έξω φρενών για την
άναγγελία των γάμων της στις
έφημερίδες;

Φώλλες. — Μήπως γράψανε για
την ήλιελα της;

Μis Καίτη. — Χειρότερα ακό-
μη Γράψανε ότι ο άνδρας της κ
Γέλλ είχε πολύ γνωστός... συλ-
λογεύς άρχαιοτήτων.

ΠΟΣ Η ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΙΣ ΑΥΤΟΦΩΤΑΕΣ

Τις φλούδες των αυγών, άντί να
τις πετάς, μπορείς να τις μαζεύσεις
και να τις μεταχειρίζεσθε ως λευκα-
νιστή για τα ρούχα της πλύσης.

Μαζεύσατε κάμποσα αυγόσφυλα,
βάλτε τα σε ένα μικρό σακκούλι από
λεπτό πανί και ρίξτε σε έτοι όπως
είναι, στο καζάνι της προυγάδας, την
ώρα που βράζουν τα ρούχα.

Τα ρούχα άσπρίζουν θαυράσια και
δεν έπαρχει φόβος να καλάσουν.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ HERBERT ZORN

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ

ΟΛΙΣ, κατά τα μέ-
σα Αϊγούστου έ-
φτασε ο Φράνκ
στην πόλη, νοίκιασε
ένα μικρό νεοκονι-
σμένο σπίτι. Το
σπίτι αυτό άνηκε
σ' ένα γέρο κυβερνητικό σύμβου-
λο, ο όποιος είχε πεθάνει προ ο
λίγων ήμερών, που βρίσκονταν
στην έξοχή. Ο Φράνκ ένθουσιάζ-
στη ε από την νέα του κατοικία.
Ήταν άπως την ήθελε: Καθαρό
και ήσυχο, μοναδικό καταφύγιο
για να μπορεί να έργαστή και
να μελετήσει.

Η έργασία ήταν θεσκήσια για
τον Φράνκ. Σ' αυτή έβρισκε τη
χαρά της ζωής. Αυτή ήταν ή μό-
νη του διασκέδασις. Έξω άπ' τη
μελέτη, δεν είχε για ήν αυτών κανένα
θέλημα ο κόσμος. Όταν έβγαί-
νε στο δρόμο έσπευσε γρήγορα
γρήγορα να γυρίσει στο σπίτι του
για να συνεχισθ η μελέτη του.

Οι γυναίκες δεν τον συγκινούσαν.
Ούτε όταν περνούσαν από μπρο-
στά του. Και αν κατά λάθος έπεφτε
το βλέμμα του επάνω σε δύο γα-
λάνα μάτια, έτρεχε άκόμη γρηγο-
ρώτερα να γυρίσει στο σπίτι του
για ν' άποφύγη τον περ σμό. Έ-
κει έννοιωθε τον έαυτό του έντε-
λώς άσφαλή.

Κάποτε, τον κυρίευαν κάποιες
άδριστες επιθυμίες, μια μελαγχο-
λία την όποια δεν ήξερε που έ-
πρεπε να την άποδώσει. Ήξερε ό-
μως να υποτάσσεται στη θέλησή
του, και έτσι ή επιθυμία και ή
μελαγχολία δεν άργούσαν να τον
έγκαταλείψουν και ν' άφίσουν τον
μυαλό του ήσυχο στη μελέτη.

Ένα βράδυ του φθινοπώρου,
ένω ήταν άπασχολημένος στη τα-
κτική του δουλειά, ένα δυνατό
χτύπημα του τηλεφώνου τον άρ-
αξεί τη βαθειά σιωπή του ήσυχου σπι-
τιού. Ο Φράνκ άπόρησε. Ούτε
κάν ήξερε δι μέσά στο παλτό έ-
κείνο σπύτι, που άριθμούσε βιό
ένος αιώ ος, βρίσκονταν τηλέφω-
νο. Αφού έψαξε πολύ ώρα, το ά-
νακάλυψε τέλος σε μια γωνία. Πή-
ρε στο χέρι το άκουστικό και φώ-
ναξε: «έμπρός!» Μια γυναικεία
φωνή άκούστηκε.

Ο Φράνκ αίσθάνθηκε μ ά
νατριχίλα να περνά όλο του το
σώμα. Πρώτη φορά άκουγε αυτή
τη φωνή, του φαινόταν όμως σαν
γνωστή. Ο ήχος της ήταν γε-
μάτος από μια μεθυστική γλυκύ-
τητα. Με την φαντασία του σχη-
μύτισε άμέσως την εικόνα της γυ-
ναίκας που τηλεφωνούσε και την
βόηξε γοητευτική.

— Έμπρός! Πού είν' έκει;
Και πής την άπάντησι;

— Έγώ είμαι. Καλά. Χαίρετε.

Τίποτα άλλο. Το τηλέφωνο έ-
κλεισε άφίνοντας σε άγωνία τον

Φράνκ. Τι να συμβάλει; συλλογι-
ζόταν. Μήπως έδωσε λάθος γρα-
μμή ή τηλεφωνήτρια; Και ξαναόχι-
στη δουλειά του χωρίς να μπο-
ρέσει να δώσει λύσι στο μυστήριο.

Μετάσκευστέσσαρες άκριβώς έ-
φτασε στις τέσσαρες το άπόγευμα σή-
μανε πάλι το τηλέφωνο για δεύτε-
ρη φορά.

— Έμπρός! φώναξε ο Φράνκ.
Και άκουσε πάλι την ίδια άπάν-
τησι.

— Έγώ είμαι. Καλά. Χαίρετε.

Το δεύτερο αυτό τηλεφώνημα
τον άράξε. Έκείνη τη νύχτα δεν
κοιμήθηκε. Η γυναικεία έκείνη
φωνή άνηχούσε ζωνητά μέσα σ'
αυτιά του. Η φωνή της γυναικας
όπως τη σχημάτισε με την φαντα-
σία του, παρουσιαζόταν άκατά-
παστα έμπρός του. Τελείωσε.

Ήταν έρω-ευμένος με μια φω-
νή. Και ήταν βέβαιος ότι και την
άλλη μέρα, άκριβώς στις τέσσαρες
το άπόγευμα, θα τον καλούσε πάλι,
για να του πη τις άκατανόη-
τες έκείνες λέξεις.

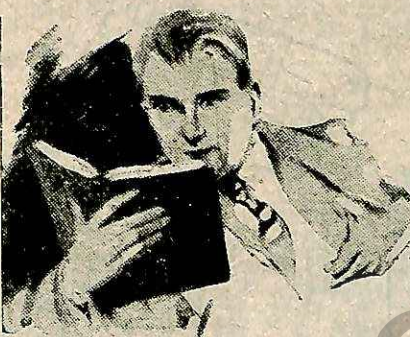
Και πράγμα-
τι. «Όχι μόνο
την έπομένη,
άλλα όλο τον
Σεπτέμβριο, ά-
κριβώς στις
τέσσαρες το ά-
πόγευμα, ή
Ι-
δια φωνή άκου-
γότ ν στο τηλέ-
φωνο.

— Έγώ εί-
μαι. Καλά. Χαί-
ρετε.

Δεν μπόρεσε
να έργαστή έκεινο το μήνα. Άγα-
ποτός. Και όπως όλοι οι έρωτευ-
μένοι είχε χάσει το νου του. Πε-
ρίμενε με άγωνία την όρα του
τηλεφωνήματος και άπολάμβανε
τη γλυκεία έκείνη φωνή χωρίς να
τολμά να ρωτήσει τίποτα, να βγά-
λη μια λέξη από το στόμα του.

Μια μέρα όμως, όταν ο Σε-
πτέμβριος βρισκόταν πειά στο τέ-
λος του, ο Φράνκ έλαβε μια ή-
ρωική άπόφασι. Άποφάσισε να
ρωτήσει την φωνή της γυναικας
αυτήν.

— Έγώ τηλεφωνώ κάθε μέρα,
είπε με άπλοότητα ή γρηούλα. Ο
κ. Σύμβουλος έπιστρέφει κάθε
χρόνο την πρώτη Σεπτεβρίου από
την έξοχή του. Θα γυρίσει και φέ-
τος, δεν είναι έτσι; χωρίς σ' αυτόν
παίρνω κάθε μήνα άπ' το ταμει-
νιώδες αυτή ζωή δεν μπορούσε
να διαρκέσει πολύ, έπρεπε να έ-
λάβη την γαλήνη της ψυχής του,
και την όρεξη της έργασίας. Έ-
πρεπε να γνωρίσει τη γυναικία α-
ντή, που τον μεθούσε με τη φωνή
της κάθε άπόγευμα. Να της έξο-
μολογήσει την έρωτά του, να την
κάμη δική του.

Η μελέτη ήταν γι' αυτόν το πόν.

Η άπόφασις ήταν όριστική και
μόλις ένα βράδυ πήρε πάλι το τη-
λεφώνημα ζήτησε άμέσως το κέν-
τρο για να ρωτήσει με ποιόν ά-
ριθμό ήταν πριν από λίγο ένωμέ-
νος. Του έδωσαν όχι μόνο τον ά-
ριθμό του τηλεφώνου, αλλά και
την άκριβή διεύθυνσιν. Δεν έχασε
καιρό. Ντύθηκε άμέσως και πή-
ρε ένα αυτοκίνητο. Η διεύθυνσις
που του έδωκαν δεν ήταν πάλι
μακριά. Σε λίγη ώρα βρίσκονταν
έμπρός στο σπίτι που του έστειλε
κάθε μέρα το μυστηριώδες τηλε-
φώνημα. Στάθηκε λίγη ώρα άνα-
ποφάσιτος. Η μορφή της άγνω-
στης γυναικας έλαμπε μπρός στα
μάτια του. Η φωνή της άνηχού-
σε σ' αυτιά του. Πώς θα την άν-
τίκρυε και τι θα της έλεγε; Πώς
θα διατηρούσε την ψυχραιμία
του έμπρός στη γυναικία που
θάβλεπε για πρώτη φορά, αλλά
με την όποια ήθε τόσον καιρό έ-
ρατευμένος μαζί της;

Ο Φράνκ όμως ήταν άνθρω-
πος με δυνατή
θέλησι. «Εδω-
σε γρήγορα τους
διαταγμούς του
κι' άνέβηκε
ά π ο φ α σ ι σ τ ι-
κά την έ-
λινη σκάλα που
ώδηγούσε στο
διαμέρισμα της
μυστηριώδους
γυναικας. Χτύ-
πησε την πόρ-
τα. Μια σκυφή,
άδύνατη γρηού-
λα του άνοιξε
σε λίγο.

— Είπε μέσα ή κυρία; ρώτησε
ο Φράνκ.

— Η κυρία; Μα δεν κάθεται
έδώ άλλος από μένα, άπάντησε ή
γρηά!

— Τότε λοιπόν ποιά μου τη-
λεφωνούσε πριν από μια ώρα.

— Έγώ τηλεφωνώ κάθε μέρα,
είπε με άπλοότητα ή γρηούλα. Ο
κ. Σύμβουλος έπιστρέφει κάθε
χρόνο την πρώτη Σεπτεβρίου από
την έξοχή του. Θα γυρίσει και φέ-
τος, δεν είναι έτσι; χωρίς σ' αυτόν
παίρνω κάθε μήνα άπ' το ταμει-
νιώδες αυτή ζωή δεν μπορούσε
να διαρκέσει πολύ, έπρεπε να έ-
λάβη την γαλήνη της ψυχής του,
και την όρεξη της έργασίας. Έ-
πρεπε να γνωρίσει τη γυναικία α-
ντή, που τον μεθούσε με τη φωνή
της κάθε άπόγευμα. Να της έξο-
μολογήσει την έρωτά του, να την
κάμη δική του.

— Έμπρός! Πού είν' έκει;
Και πής την άπάντησι;

— Έγώ είμαι. Καλά. Χαίρετε.

Τίποτα άλλο. Το τηλέφωνο έ-
κλεισε άφίνοντας σε άγωνία τον

τόσο μεγάλο καλό; Δεν έχω τίπο-
τα στα χέρια μου. Γι' αυτό κι' έ-
γώ κάθε άπόγευμα τηλεφωνώ
σπίτι του για να τον ξυπνήσω ά-
πό τον μεσημεριατικό του ύπνο.
Είπε το μόνο που μπορώ να του
κάμω.

Ο Φράνκ κατέβηκε με σκυφτό
κεφάλι τις σκάλες. Ο έρωτας του
ήταν σκοτωμένος πριν άκόμη γεν-
νηθεί. Και όταν κάθε άπόγευμα
σίμαινε το τηλέφωνο πήγαινε ν'
άπαντήσει, μ' ένα έρω «έμπρός».

στην καλή γρηούλα, που δεν είχε
άκόμη πληροφορηθεί το θάνατο
του έδωργάτου της. Ήταν το μό-
νο καλό που μπορούσε κι' αυτός
να κάμη σε μια γρηά, που τον έ-
καμε να νοιώσει για λίγες μέρες
την έρωτική συγκίνησι.

HERBERT ZORN

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΣΚΟΡΠΙΩΝ

Κατά τον φυσιοδίφη Έρριχο
Φάμπρ, έλάρραβνιασμένοι σκορ-
πιοί, πριν παντρευθούν, έκτελούν
ένα πραγματικό... γαμήλιο χο-
ρό! Ορθώνονται ό ένας άπέναντι
στον άλλο και στην στάση αυτή,
άρχίζουν να... άλληλοχαϊδεύ-
ονται και να στριφογυρίζουν την
φτεβρά τους ούρα με το θανατη-
φόρο άγκιστρο χωρίς να πληγώ-
νουνται. Έπειτα σκύβουν, τοποθε-
τούνται ό ένας άντίκρου στον άλ-
λο και... πιάνονται άδρότατα,
με τις λαβίδες τους. Ο άρσενικός,
κατόπιν, όπισθοχωρεί, παρασύ-
ροντας και την μελλοντική του ή
όποια τον άκολουθεί με μεγάλη
όποταγή. Το ζευγάρι περιπλανά-
ται έτσι άσάπως σε νάχη βγή σε
έρωτικό ραντεβού. Καμμιά φορά,
χωρίς να παύσει το έρωτικό άγκι-
σμά, ο άρσενικός γυρίζει και τοποθε-
τείται δίπλα στην σύζυγό
του και χαϊδεύει άπαλά τη ράχη
της με την ούρά του. Η τρυφερή
αυτή εκδήλωσις διαρκεί πολλές
φορές όλόκληρες ώρες. Τέλος, ή
σύζυγος κάμπτεται και μπαίνει
μες στο σπύτι του συζύγου της.

Μολονότι οι σκορπιοί συνήθως
τρών έλάχιστα, κατά την έποχήν
των γάμων τους γίνονται λαίμαρ-
γοι. Ο γάμος τους όμως — όπως
όλοι οι γάμοι, άλλοίμονο! κατα-
λήγει σε τραγωδία: Ο θηλυκός —
αιώνια γυναίκα! — σκοτώνει τον
άρσενικό και καταδροχίζει ήδο-
νικάτα το πτώμα του.

Αγοράζονται εις καλήν τιμήν
παλαιά βιβλία και β

ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΛΟΠΟΔΥΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

ΜΕΡΣΕΔΕΣ Ή ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

— Όστε τώρα πρέπει να φύγετε, συμπέρανε η Μερσεδές. Έσείς δεν θα ιδωθούμε άλλη φορά... Όσοι ποτε, η επιθυμία σας έγινε κι' η περιέργειά σας ικανοποιήθηκε. Πάρετε τα πόρτα και τα λεπτά σας και φύγετε με το βραδυνο τραίνο. Μή φοβάστε τίποτα. Σας δίνω το λόγο μου, — το λόγο της τιμής μου, — ότι δεν θα σας ξαναδώ ποτέ.

— Αλήθεια; έκανε ο Άγης με χαρά... Πώς χάρι μου... προδίδετε την Έταιρεία σας;

— Δεν προδίδω κανένα! Αποκρίθηκε περήφανα η Μερσεδές. Έχω πάντα επιρροή κι' εγώ. Μου κινήσατε την συμπάθεια. Θα τους το πω όρθο-κορτά. Και θα πείσω να σας αφήσουν να φύγετε, χωρίς ούτε καν... να σας άποχωρήσουν!

— Ω, σάς ευχαριστώ! φώναξε ο Άγης.

Κι' άκράτητος, άρπαξε το χέρι της Μερσεδές και τώφερε στα χείλη του.

— Αλλά δεν θα φύγω άπόψε, έξακολούθησε. Αφού μάλιστα έχω και την προστασία σας, θα μείνω στη Μαδρίτη λίγες ημέρες ακόμα...

Τού ήλθα να προσθέσω: γιατί να σάς βλέπω!.. Αλλά το κατάπια, σάπασε μια στιγμή, και συμπλήρωσε:

— Για έρωτικούς λόγους.

— Όπως θέλετε, ψιθύρισε η Μερσεδές. Δε σάς έμποδίζει κανένας εις τίποτα.

Σάπασαν και πάλι. Κι' άξαφνα, ζωηρά, ο Άγης ρώτησε:

— Μα ποιά είσθε σεις; Δε θα μου πείτε τελουπόντων;

Η Μερσεδές χαμογέλασε, πιά θλιβερά απ' όλες τις φορές:

— Θέλετε τόνόμα μου; είπε. Και τί θα το κάμετε;... Καλύτερα να μείνω για σάς η Μερσεδές Νταρράδο. Αυτή είν' ένα άσθμα και τίμιο κορίτσι... ή κόρη του τραπέζι... ή μαθήτρια του Παρθενωγαγωγείου. Ω, ναί! Πήτε πως γινώσκατε τη Μερσεδές Νταρράδο! Αν θα με θυμάστε καμμία φορά, μ' αυτό τόνόμα να με θυμάστε! Είπε τόνόμα μου!

— Όχι! φώναξε ο Άγης. Δεν είναι! Θέλω το αληθινό. Κάμετέ μου αυτή τη χάρι. Μου δείξατε τόση συμπάθεια κι' έμπιστοσύνη ως τώρα!

Έξακολουθήστε, τελειώστε. Δεν είναι μεγάλο πράγμα αυτό που σάς ζητώ. Πώς λέγεστε αληθινά! Ποια είστε; Και πως είστε, ένα κορίτσι από καλή οικογένεια, πραγματικώς άσθμα και τίμιο, — αυτό φαίνεται! κοβω το κεφάλι μου πως δεν το προσποιείσθε! — πως φτάσατε στο σημείο να υπηρετήτε μια Έταιρεία σαν την Έταιρεία σας; Είμαι πολύ άδιάκριτος που ρωτώ!...

Τά ύψος μάτια της Μερσεδές φάνηκαν μια στιγμή σαν αληθινά δακρυμένα. Τα κατέβασε και κτύπησε το ρολογάκι του βραχιολιού της. Έπειτα είπε:

— Όχι τώρα... Είπε άργά... Αλλά... αν θέλετε... αν συναντηθώ με το βράδυ και να μιλήσουμε.

— Πού; φώναξε ο Άγης, παραφορμένος από χαρά.

— Στο σπίτι μου; Έρχεστε;

— Λοιπόν στις έπτά, πότε ένα άρμας κι' έλθετε, όδός Μουρίλλου, τέσσα την κυρία Γιομέζ. Κι' αυτή θα σάς άδηγά.

Στο τηλεγράφημα που κρατούσε άκόμα, ο Άγης σημείωσε με το μολύβι του τη διεύθυνση. Κι' άδίστακτα είπε:

— Θα έλθω!

— Δε φοβάστε, βλέπω, έκανε η Μερσεδές.

— Ω! φώναξε ο Άγης, θάπεφτα και στη φωτιά, και μέγην έλπίδαρόν να σάς ξαναϊδω!

— Μπορείτε ναχτε κάθε βεβαιότητα! του άποκρίθηκε. Τώρα πρέπει να πηγαίνετε. Κι' όρεβούρ στις έπτά!

Τού έστεινε πρώτα το χέρι της, πού ο Άγης το ξαναφίλησε, κι' όχι τόσο γοργά και φοβισμένα σαν την πρώτη φορά, τόσο πού έκείνη άναγκάστηκε να το τραβήξει, — κι' έπειτα χτύπησε το κουδούνι και ξεκλείδωσε την πόρτα.

Ο Μιχάλης παρουσιάστηκε. Και σά

ναχέ μυριστεί

κάτι τι, κτύπησε και τους δυό έξεταστικά. Με σάβασμό όμως πάντα:

— Διατάξετε!

— Ο κύριος Μάρμορας θα φύγει, είπε η Μερσεδές. Τά είπαμε και τά συμφωνήσαμε. Τάπογεμα θα πάρετε τα λεπτά, κι' αύριο το πρωί, στις δέκα, θάρθω, έδω να πάμε μαζί στη φυλακή!

— Πολύ καλόν, άποκρίθηκε ο Μιχάλης. Μά... το δείξατε και το τηλεγράφημα;

— Ο τόνος του, ο εσθρόστος πόντος, είχε τώρα κάποια έκπληξη και κάποια ρομφή: «Ο Άγης κρατούσε άκόμα το τηλεγράφημα και το γνώρισε ο Μιχάλης από τον πράσινο φάκελλο.

— Ναί, είπε άφελέστατα η Μερσεδές. Τού τόξωσα και μου το έξήγησε ο ίδιος. Τού τηλεγράφησαν Ισπανία πως του έσταλσαν λεπτά και να πάη στην Τράπεζα να τά πάρη.

— Α! έκανε μόνο ο πιστός ύπηρέτης.

Και κατασκόπευε τώρα τον άποχαιρετισμό των δύο νέων.

Μα τον έκαμαν σαν αληθινά θάνατοι: «Η Μερσεδές δεν έδειχνε παρά εύγνωμοσύνην στο σπτήρα του πατέρα της. Κι' ο Άγης την εύχα-

ριστεύσε μετριόφρονα, χωρίς να δεί-
χνη και μεγάλη άνθουσιασμό για την
γνωριμία της κόρης του Τραπεζίτη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.
ΟΠΟΥ Η ΜΕΡΣΕΔΕΣ ΤΙΜΕΤΑΙ ΕΛΒΙΡΑ

Αλήθεια το είπε ο Άγης. Και στη φωτιά θάπεφτε, με την έλπίδα να ξαναϊδω το θαυμάσιο έκείνο κορίτσι. Και δεν σullenόζόταν άλλο, παρά πότε να βραδυάση, για να πά-
ρη εν' άραξί και να πάη στην όδόν Μουρίλλου.

Είχε όμως κι' έμπιστοσύνη. Κάτι του έλεγε μέσα του πως το κορίτσι έκείνο δεν ήταν δυνατό να τον γελά. Αλήθεια τον είχε λυπηθεί ή τον είχε συμπάθησει. Την κολάκωναν έκείνα που της είχε και την έκαμαν να τον έκτιμήση, ίσως και να θαν-
μάση την τόλμη του, τη γενναϊότητά του.

Αλήθεια δεν θάφινε το ός άλλους να τον πειράζουν. Και τον προσηλώσε, όχι για να του στήση παγίδα, παρά για να του κη ποιά είναι και πως κατάντησε να παύση τέτοιο ρόλο.

— Α, σάς ευχαριστώ! φώναξε άκράτητος ο Άγης

Γιατί ήταν όλοφάνερο πως δεν άγα-
πούσε το ρόλο της. Τον έκαίσε με το στανιό. Την άνοχλούσε, τη βά-
ρυνε, την καπνίζανε. Και δεν ήξερε πως να τον ξεφορτωθή.

— Θα είναι μπλεγμένη κι' αυτή, συλλογιζόταν ο Άγης. Κάποιος θα της επιβάλλεται σε τρόπο πού να μη μπορεί να του άντισταθή, να του ξεφύγ. Κάποια ψυχολογική βία θα την υποτάσσει. Και θα είναι δυστυχισμένη. Γι' αυτό δα γελά καθόλου. Γι' αυτό και το χαμογέλο της είναι τόσο θλιβερό. Αλλά τί ό-
μορφιά, Θεέ μου! τί όμορφιά!... Θάδιναι και τη ζωή μου για της φίλι!... Μα είναι άδύνατο!... Φαίνεται τόσο τίμια, ώστε μόνο ίσως αν της άποκρίνα γάρμ... ίσως τ' ά-
νευρί μου... Και πάλι! Ένα τέτοιο κορίτσι, θα παρίενα να ξεπείση στη

Μαδρίτη ένας Άθηναίος έμπορεύ-
πάλληλος για να παντρευθή; Δε
βαρύνεται! Ποιός ξέρει ποιόν άνε-
ψιδ ύπουροού θα πάρη αυτή, από
τους άνακατεμένους στη συμμορία!
Όσο και να με συμπάθησε, τίποτα
δεν μπορεί να έλπίσω. Μόνο να την
ξαναϊδω!

Μόλις γύρισε στο ξενοδοχείο του τηλεγράφησε στο έλατοση:

«Ελδοκίσηθην έγκαίρως. Ουδέεις
κίνδυνος, ήσυχάζετε. Θα μείνω έδω
λίγες ημέρας δι' εργασίας έμπο-
ρικής. Γράφω.

ΜΙΣΕΛΜΑΡΣ.
Αλλά δεν άγραψε γράμμα. Α-
πορησε να γράφω και στη Νίνα, αλλά
δεν ήγινε το χέρι του ύστερ' από
την πρώτη γνωριμία της Μερσεδές.
Αδούρ, μισάειρα... είχε καιρό.

Στην τραπέζια, κατά τη μία,
βρήκε τους φίλους του ν' άπονε-
λεύωνται το πρόγευμά τους. Κάθισαν
μαζύ τους, έγραψε άνόρεκτα, πλήθος
όμως με όρεξη πολύ. Φυλάχτηκε να
τους πη πως είδε «την κόρη του
τραπέζι» πως είχε «την κόρη του
τραπέζι» πως είχε «την κόρη του
τραπέζι»...

Τους είπε μόνο:

— Αλλά δεν θα φύγω άπόψε, έξακολούθησε. Αφού μάλιστα έχω και την προστασία σας, θα μείνω στη Μαδρίτη λίγες ημέρες ακόμα...

Τού ήλθα να προσθέσω: γιατί να σάς βλέπω!.. Αλλά το κατάπια, σάπασε μια στιγμή, και συμπλήρωσε:

— Για έρωτικούς λόγους.

— Όπως θέλετε, ψιθύρισε η Μερσεδές. Δε σάς έμποδίζει κανένας εις τίποτα.

Σάπασαν και πάλι. Κι' άξαφνα, ζωηρά, ο Άγης ρώτησε:

— Μα ποιά είσθε σεις; Δε θα μου πείτε τελουπόντων;

Η Μερσεδές χαμογέλασε, πιά θλιβερά απ' όλες τις φορές:

— Θέλετε τόνόμα μου; είπε. Και τί θα το κάμετε;... Καλύτερα να μείνω για σάς η Μερσεδές Νταρράδο. Αυτή είν' ένα άσθμα και τίμιο κορίτσι... ή κόρη του τραπέζι... ή μαθήτρια του Παρθενωγαγωγείου. Ω, ναί! Πήτε πως γινώσκατε τη Μερσεδές Νταρράδο! Αν θα με θυμάστε καμμία φορά, μ' αυτό τόνόμα να με θυμάστε! Είπε τόνόμα μου!

— Όχι! φώναξε ο Άγης. Δεν είναι! Θέλω το αληθινό. Κάμετέ μου αυτή τη χάρι. Μου δείξατε τόση συμπάθεια κι' έμπιστοσύνη ως τώρα!

Έξακολουθήστε, τελειώστε. Δεν είναι μεγάλο πράγμα αυτό που σάς ζητώ. Πώς λέγεστε αληθινά! Ποια είστε; Και πως είστε, ένα κορίτσι από καλή οικογένεια, πραγματικώς άσθμα και τίμιο, — αυτό φαίνεται! κοβω το κεφάλι μου πως δεν το προσποιείσθε! — πως φτάσατε στο σημείο να υπηρετήτε μια Έταιρεία σαν την Έταιρεία σας; Είμαι πολύ άδιάκριτος που ρωτώ!...

Τά ύψος μάτια της Μερσεδές φάνηκαν μια στιγμή σαν αληθινά δακρυμένα. Τα κατέβασε και κτύπησε το ρολογάκι του βραχιολιού της. Έπειτα είπε:

— Όχι τώρα... Είπε άργά... Αλλά... αν θέλετε... αν συναντηθώ με το βράδυ και να μιλήσουμε.

— Πού; φώναξε ο Άγης, παραφορμένος από χαρά.

— Στο σπίτι μου; Έρχεστε;

— Λοιπόν στις έπτά, πότε ένα άρμας κι' έλθετε, όδός Μουρίλλου, τέσσα την κυρία Γιομέζ. Κι' αυτή θα σάς άδηγά.

Στο τηλεγράφημα που κρατούσε άκόμα, ο Άγης σημείωσε με το μολύβι του τη διεύθυνση. Κι' άδίστακτα είπε:

— Θα έλθω!

— Δε φοβάστε, βλέπω, έκανε η Μερσεδές.

— Ω! φώναξε ο Άγης, θάπεφτα και στη φωτιά, και μέγην έλπίδαρόν να σάς ξαναϊδω!

— Μπορείτε ναχτε κάθε βεβαιότητα! του άποκρίθηκε. Τώρα πρέπει να πηγαίνετε. Κι' όρεβούρ στις έπτά!

Τού έστεινε πρώτα το χέρι της, πού ο Άγης το ξαναφίλησε, κι' όχι τόσο γοργά και φοβισμένα σαν την πρώτη φορά, τόσο πού έκείνη άναγκάστηκε να το τραβήξει, — κι' έπειτα χτύπησε το κουδούνι και ξεκλείδωσε την πόρτα.

Ο Μιχάλης παρουσιάστηκε. Και σά

ναχέ μυριστεί

κάτι τι, κτύπησε και τους δυό έξεταστικά. Με σάβασμό όμως πάντα:

— Διατάξετε!

— Ο κύριος Μάρμορας θα φύγει, είπε η Μερσεδές. Τά είπαμε και τά συμφωνήσαμε. Τάπογεμα θα πάρετε τα λεπτά, κι' αύριο το πρωί, στις δέκα, θάρθω, έδω να πάμε μαζί στη φυλακή!

— Πολύ καλόν, άποκρίθηκε ο Μιχάλης. Μά... το δείξατε και το τηλεγράφημα;

— Ο τόνος του, ο εσθρόστος πόντος, είχε τώρα κάποια έκπληξη και κάποια ρομφή: «Ο Άγης κρατούσε άκόμα το τηλεγράφημα και το γνώρισε ο Μιχάλης από τον πράσινο φάκελλο.

— Ναί, είπε άφελέστατα η Μερσεδές. Τού τόξωσα και μου το έξήγησε ο ίδιος. Τού τηλεγράφησαν Ισπανία πως του έσταλσαν λεπτά και να πάη στην Τράπεζα να τά πάρη.

— Α! έκανε μόνο ο πιστός ύπηρέτης.

Και κατασκόπευε τώρα τον άποχαιρετισμό των δύο νέων.

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Μαδρίτη ένας Άθηναίος έμπορεύ-
πάλληλος για να παντρευθή; Δε
βαρύνεται! Ποιός ξέρει ποιόν άνε-
ψιδ ύπουροού θα πάρη αυτή, από
τους άνακατεμένους στη συμμορία!
Όσο και να με συμπάθησε, τίποτα
δεν μπορεί να έλπίσω. Μόνο να την
ξαναϊδω!

Μόλις γύρισε στο ξενοδοχείο του τηλεγράφησε στο έλατοση:

«Ελδοκίσηθην έγκαίρως. Ουδέεις
κίνδυνος, ήσυχάζετε. Θα μείνω έδω
λίγες ημέρας δι' εργασίας έμπο-
ρικής. Γράφω.

ΜΙΣΕΛΜΑΡΣ.
Αλλά δεν άγραψε γράμμα. Α-
πορησε να γράφω και στη Νίνα, αλλά
δεν ήγινε το χέρι του ύστερ' από
την πρώτη γνωριμία της Μερσεδές.
Αδούρ, μισάειρα... είχε καιρό.

Στην τραπέζια, κατά τη μία,
βρήκε τους φίλους του ν' άπονε-
λεύωνται το πρόγευμά τους. Κάθισαν
μαζύ τους, έγραψε άνόρεκτα, πλήθος
όμως με όρεξη πολύ. Φυλάχτηκε να
τους πη πως είδε «την κόρη του
τραπέζι» πως είχε «την κόρη του
τραπέζι»...

Τους είπε μόνο:

— Α, σάς ευχαριστώ! φώναξε άκράτητος ο Άγης

Γιατί ήταν όλοφάνερο πως δεν άγα-
πούσε το ρόλο της. Τον έκαίσε με το στανιό. Την άνοχλούσε, τη βά-
ρυνε, την καπνίζανε. Και δεν ήξερε πως να τον ξεφορτωθή.

— Θα είναι μπλεγμένη κι' αυτή, συλλογιζόταν ο Άγης. Κάποιος θα της επιβάλλεται σε τρόπο πού να μη μπορεί να του άντισταθή, να του ξεφύγ. Κάποια ψυχολογική βία θα την υποτάσσει. Και θα είναι δυστυχισμένη. Γι' αυτό δα γελά καθόλου. Γι' αυτό και το χαμογέλο της είναι τόσο θλιβερό. Αλλά τί ό-
μορφιά, Θεέ μου! τί όμορφιά!... Θάδιναι και τη ζωή μου για της φίλι!... Μα είναι άδύνατο!... Φαίνεται τόσο τίμια, ώστε μόνο ίσως αν της άποκρίνα γάρμ... ίσως τ' ά-
νευρί μου... Και πάλι! Ένα τέτοιο κορίτσι, θα παρίενα να ξεπείση στη

Μαδρίτη ένας Άθηναίος έμπορεύ-
πάλληλος για να παντρευθή; Δε
βαρύνεται! Ποιός ξέρει ποιόν άνε-
ψιδ ύπουροού θα πάρη αυτή, από
τους άνακατεμένους στη συμμορία!
Όσο και να με συμπάθησε, τίποτα
δεν μπορεί να έλπίσω. Μόνο να την
ξαναϊδω!

Μόλις γύρισε στο ξενοδοχείο του τηλεγράφησε στο έλατοση:

«Ελδοκίσηθην έγκαίρως. Ουδέεις
κίνδυνος, ήσυχάζετε. Θα μείνω έδω
λίγες ημέρας δι' εργασίας έμπο-
ρικής. Γράφω.

ΜΙΣΕΛΜΑΡΣ.
Αλλά δεν άγραψε γράμμα. Α-
πορησε να γράφω και στη Νίνα, αλλά
δεν ήγινε το χέρι του ύστερ' από
την πρώτη γνωριμία της Μερσεδές.
Αδούρ, μισάειρα... είχε καιρό.

Στην τραπέζια, κατά τη μία,
βρήκε τους φίλους του ν' άπονε-
λεύωνται το πρόγευμά τους. Κάθισαν
μαζύ τους, έγραψε άνόρεκτα, πλήθος
όμως με όρεξη πολύ. Φυλάχτηκε να
τους πη πως είδε «την κόρη του
τραπέζι» πως είχε «την κόρη του
τραπέζι»...

Τους είπε μόνο:

— Α, σάς ευχαριστώ! φώναξε άκράτητος ο Άγης

Γιατί ήταν όλοφάνερο πως δεν άγα-
πούσε το ρόλο της. Τον έκαίσε με το στανιό. Την άνοχλούσε, τη βά-
ρυνε, την καπνίζανε. Και δεν ήξερε πως να τον ξεφορτωθή.

— Θα είναι μπλεγμένη κι' αυτή, συλλογιζόταν ο Άγης. Κάποιος θα της επιβάλλεται σε τρόπο πού να μη μπορεί να του άντισταθή, να του ξεφύγ. Κάποια ψυχολογική βία θα την υποτάσσει. Και θα είναι δυστυχισμένη. Γι' αυτό δα γελά καθόλου. Γι' αυτό και το χαμογέλο της είναι τόσο θλιβερό. Αλλά τί ό-
μορφιά, Θεέ μου! τί όμορφιά!... Θάδιναι και τη ζωή μου για της φίλι!... Μα είναι άδύνατο!... Φαίνεται τόσο τίμια, ώστε μόνο ίσως αν της άποκρίνα γάρμ... ίσως τ' ά-
νευρί μου... Και πάλι! Ένα τέτοιο κορίτσι, θα παρίενα να ξεπείση στη

Μαδρίτη ένας Άθηναίος έμπορεύ-
πάλληλος για να παντρευθή; Δε
βαρύνεται! Ποιός ξέρει ποιόν άνε-
ψιδ ύπουροού θα πάρη αυτή, από
τους άνακατεμένους στη συμμορία!
Όσο και να με συμπάθησε, τίποτα
δεν μπορεί να έλπίσω. Μόνο να την
ξαναϊδω!

Μόλις γύρισε στο ξενοδοχείο του τηλεγράφησε στο έλατοση:

«Ελδοκίσηθην έγκαίρως. Ουδέεις
κίνδυνος, ήσυχάζετε. Θα μείνω έδω
λίγες ημέρας δι' εργασίας έμπο-
ρικής. Γράφω.

ΜΙΣΕΛΜΑΡΣ.
Αλλά δεν άγραψε γράμμα. Α-
πορησε να γράφω και στη Νίνα, αλλά
δεν ήγινε το χέρι του ύστερ' από
την πρώτη γνωριμία της Μερσεδές.
Αδούρ, μισάειρα... είχε καιρό.

Στην τραπέζια, κατά τη μία,
βρήκε τους φίλους του ν' άπονε-
λεύωνται το πρόγευμά τους. Κάθισαν
μαζύ τους, έγραψε άνόρεκτα, πλήθος
όμως με όρεξη πολύ. Φυλάχτηκε να
τους πη πως είδε «την κόρη του
τραπέζι» πως είχε «την κόρη του
τραπέζι»...

Τους είπε μόνο:

— Α, σάς ευχαριστώ! φώναξε άκράτητος ο Άγης

Γιατί ήταν όλοφάνερο πως δεν άγα-
πούσε το ρόλο της. Τον έκαίσε με το στανιό. Την άνοχλούσε, τη βά-
ρυνε, την καπνίζανε. Και δεν ήξερε πως να τον ξεφορτωθή.

— Θα είναι μπλεγμένη κι' αυτή, συλλογιζόταν ο Άγης. Κάποιος θα της επιβάλλεται σε τρόπο πού να μη μπορεί να του άντισταθή, να του ξεφύγ. Κάποια ψυχολογική βία θα την υποτάσσει. Και θα είναι δυστυχισμένη. Γι' αυτό δα γελά καθόλου. Γι' αυτό και το χαμογέλο της είναι τόσο θλιβερό. Αλλά τί ό-
μορφιά, Θεέ μου! τί όμορφιά!... Θάδιναι και τη ζωή μου για της φίλι!... Μα είναι άδύνατο!... Φαίνεται τόσο τίμια, ώστε μόνο ίσως αν της άποκρίνα γάρμ... ίσως τ' ά-
νευρί μου... Και πάλι! Ένα τέτοιο κορίτσι, θα παρίενα να ξεπείση στη

Μαδρίτη ένας Άθηναίος έμπορεύ-
πάλληλος για να παντρευθή; Δε
βαρύνεται! Ποιός ξέρει ποιόν άνε-
ψιδ ύπουροού θα πάρη αυτή, από
τους άνακατεμένους στη συμμορία!
Όσο και να με συμπάθησε, τίποτα
δεν μπορεί να έλπίσω. Μόνο να την
ξαναϊδω!

Μόλις γύρισε στο ξενοδοχείο του τηλεγράφησε στο έλατοση:

«Ελδοκίσηθην έγκαίρως. Ουδέεις
κίνδυνος, ήσυχάζετε. Θα μείνω έδω
λίγες ημέρας δι' εργασίας έμπο-
ρικής. Γράφω.

ΜΙΣΕΛΜΑΡΣ.
Αλλά δεν άγραψε γράμμα. Α-
πορησε να γράφω και στη Νίνα, αλλά
δεν ήγινε το χέρι του ύστερ' από
την πρώτη γνωριμία της Μερσεδές.
Αδούρ, μισάειρα... είχε καιρό.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

ΤΟΥ JAMES DARMESTETER

τους. Ο δόν Φερνάνδος όμως θάρε-
νε άπόμα λίγες ημέρες στη Μαδρίτη.
«Υστερα τον πήραν να του δείξουν
«τάξιοθέτα». Κι' άφού έπεσε έφθη-
σαν το Χρηματοκήριο, τη Βουλή κι'
ένα δυό Μουσεία, καταστάλαξαν σε
μια πύρα και τώριξαν στο φαγοπό-
τι. Λογάριαζαν να πάνε και στο
Θάνατο και μετά την παράσταση, να
κουδισουν ένα «γλεντάκι», το τελευ-
ταίο πιά, ως το πρωί.

Ο Άγης δεν ήξερε πως να τους
ξεφύγει. Και για να τον αφήσουν,
αναγκάστηκε να τους έξομολογήθη.
— Φίλοι μου, θα με συγχωρέσετε.
Αλλά είσθε Ισπανοί και έξω από
άπάνω-άπάνω απ' όλα βάλετε τον έ-
σση. Σας και πιά τους «Έλληνες»,
το ίδιο. Λοιπόν: Τό πεσημέρι, στο
πάρκο, τάρταρα σ' ένα ώρα κορί-
τσι. Και τώρι σε έπτά έχουσα ραν-
τεβού!

Υπομίστησαν, άνησούχσαν. Τι
ήταν αυτό το κορίτσι; Κι' αν το εί-
χε βάλει η Συμμορία, για να τον
τραβήξει στο λημέρι της; Αμνάν! Δεν
τον άφηναν! Θα έλδοκίσηθουν τον
Άστυνομο. Θάκολλουσιν πίσω του
χαροφύλακες...

Τού κάμου διαμαρτυρόταν ο Άγης.
«Ού κάμου έπλυνσε μάν Ιστορία: πως
το κορίτσι ήταν Γαλλίδα και φανό-
ταν από οικογένεια» δεν μπορούσε
ναχέ σχέσι με τους ληστές... Δεν
άκουγαν τίποτα. Όλα έπεσαν να
φοβάται κανέναν. Και Γαλλίδες ήταν
στη Συμμορία, κι' Ιταλίδες, κι' Α-
μερικανίδες άκόμα. Κι' έπειδή ο Ά-
γης έπείρασε και τώρινα ζήτημα, —τού
ήταν άδύνατο, έλεγε, να μην πάη, —
τον ύποχρέωσαν να τους πη τολλά-
χιστο πού ήταν το σπίτι της.

Ε, άμα άκουσαν το δρόμο, κά-
ως ήσυχασαν. Η όδός Μουρίλλου
ήταν σε κεντρική κι' ήσυχη γαιτω-
νιά. Όλο καλόν σπίτι είχε. Έκεί.
Δύσκολο να διάλεγαν οι μακροχρό-
νι ήδω Μουρίλλου να μανέναν
έκβιασρό.

Και το κάτω-κάτω, είπε ο Ά-
γης, τί θα ροδπαίρουν

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ

ΤΟΥ GEORGES POURCEL

λεως έφερνε ράθυμα τη σκούπα του γύρω απ' τις ρίζες των πλατάνων της λεωφόρου.

Κάθε τόσο σήκωνε το κεφάλι, όπως είχε ιδεί να κάνουν οι αρχαιότεροι συνάδελφοί του, για να αναπνεύσει λίγο και για να κυττάξη προς τη θάλασσα που πεινιγνίζαν τα κομψά ξενοφόρα, τριγυρισμένα απ' το πλήθος των λουομένων άνδρων και γυναικών.

— Αι, Λεοντού, του φώναζε ειρωνικά κάποιος συνάδελφός του με το καταδραστήρι στο χέρι. Τις κυττάς; Δεν είναι για τα δόντια σου.

— Αι, το να κυττάξη κανείς δεν στοιχίζει τίποτε! αποκρίθηκε ο νέος γελαστός.

Ενάντισε τη σκούπα του κι' άφροσύνηκε πάλι στη δουλειά του. Κάποια στιγμή όμως έννοιωσε κάτι να αντιστέκεται στη σκούπα του. Έσκυψε να ιδεί και έπιασε ένα πράγμα κατακίτρινο που άστραφτε κάτω από τις άχτινες του ήλιου.

— Ω! Ω! Ένα βραχιόλι! είπε χαρούμενος ο νέος.

Πραγματικά ήταν ένα πολύτιμο, δόλοχρυσο βραχιόλι με μικρά τετραγωνάκια. Στη μέση του είχε μια πλακίτσα τριγυρισμένη από ένα σωρό μπριλλάντια. Κάποιος απ' τους πλούσιους που παραθέρριζαν στη λουτρόπολη θά το είχε χάσει.

Ο Μπουρτουμιέ περιεργαζόταν με προσοχή το εύρημά του, και τέλος είδε ότι στη μία άκρη της πλακίτσας, δρισεύονταν μια φιλήσουςτα Τήν έπλεσε και ή πλάκα άνοιξε στη μέση αποκαλύπτοντας τη φωτογραφία μιας κοπέλλας. Ήταν μια νέα δεκαέξ έτών το πολύ, με μακρουλό ώφατο πρόσωπο, που χαμογελοσε με μια έκφραση μελαγχολίας, που έκανε άκόμη γοητευτικώτερο το στοματάκι της.

— Φαίνεται πως ή μαμά της θά την είχε μιλήσει την ώρα που φωτογραφίζον-αν, είπε γελώντας ο νέος.

— Αλλά καθώς την κύτταζε προσεκτικώτερα το γέλιο σταμάτησε στα χείλη του.

— Μπα! Φαίνεται πως είναι λυπημένη πολύ ή κοπέλλα!...

— Έχωσε προσεκτικά το εύρημά του μέσα στο πορτοφόλι του και συνέχισε τη δουλειά του με ή φρος άφηρημένο και ρεμβώδες αυ-τή τη φορά.

— Τι να το κάνω τώρα αυτό το

πράγμα; σκεπτόταν. Να το παραδώσω στον προϊστάμενο όπως όρρίζει ο κανονισμός; Μπα. Θα χαύη! Κι' έπειτα θάχω ένα σωρό φασαρίες, άνακρίσεις και τάρεστα.

Ο Λεόν Μπουρτουμιέ δυσπιστούσε προς τις δημόσιες υπηρεσίες.

— Έπηρε λοιπόν την άπόφασή του. Να μην παραδώση το βραχιόλι παρά μόνο στην κόρη που εικονίζεταν στη φωτογραφία. Θα προσπαθούσε να την βρή μόνος του. Ήταν βέβαιος πως έμα έκελιν θά περνούσε μπροστά του, θά την άνεγνώριζε με την πρώτη ματιά. Τόσο πολύ είχε έντυπώσει μέσ' στην ψυχή του τη μορφή της και τα χαρακτηριστικά της, πρό πάντων δέ τα μάτια της τα υπέροχα και γλυκύτατα μάτια της.

— Απ' την ήμέρα έκελιν άρχισε να κυττάξη προσεκτικά κάθε γυναίκα που περνούσε μπροστά του και να ερωδών την παρ-εβόλε με την φωτογραφία του βραχιολιού. Φυσικά έ-κύτταζε μόνο τις πολύ νέες. Δεν μπορούσε ποτέ να του περάση απ' το νού ότι ή φωτογραφία έ-κελιν μπορεί να είχε δοθή πρό πολλών έτών, κι' έν τφ μεταξυ ή κόρη που εικονίζεταν σ' αυτήν να είχε μεγαλώσει. Γι' αυτό έ-ξαιρούσε όλες φαινόνταν μεγαλει-τερες των ελκοσι έτών.

Μια μέρα νόμισε πως την βρή-κε καθώς είδε μια νέα άκουμπι σμένη στη βεράντα του καζίνου. Τήν πλησίασε και ρώτησε:

— Δεσποινίς, μήπως έχετε χάσει;

— Δεν έχω χάσει τίποτε, αυ-θάδ ή! Ήκουμπήσου απ' εδώ! τού φώναζε θυμωμένη έκελιν.

Ο Λεοντού άπομακρύνθηκε στενοχωρημένος.

— Θα νόμισε πως πήγα να την πειράξω! είπε μονολογώντας

και προχώρησε προς την άκρο-θαλασσιά όπου έκαναν τόν περιπατδ τους ή κομψές κυρίες.

— Έξη φορές νόμισε πως βρήκε έκελιν που ζητούσε και έξη φορές υπέβαλε την ίδια έρώτηση χωρίς να τύχη ικανοποιητικής απαντήσεως.

— Αλλά δεν άπελπιζόταν.

— Έχουμε καιρό, έλεγε. Κι' έξακολουθούσε να ψάχνη άκούρατος.

— Έν τφ μεταξυ όταν δρισεύονταν μοναχός του και ήταν δέβαιος πως δεν τον έδλεπε κανείς, ίδγαζε το βραχιόλι, άνοιγε την πλάκα και καθόταν ώρα πολλή κυττάζοντας με δουλδ άναμωμό το γλυκό και μελαγχολικό πρόσωπο της νέας. Ή θέα της τόν εύχαριστούσε, τόν έγοήτευε τόσο πολύ ώστε μια μέρα κατέληξε να πη στον έαυτό του.

— Καταβαλίνω ότι θά λυπη-θώ πολύ όταν άποχωρί-στώ την φωτογραφία αυτή.

— Ήρθατε για το βραχιόλι; — Μάλιστα, αλλά... — Τι συμβαίνει; — Ή δεσποινίς κόρη σας δεν ειν' ιδω.

— Άλλοίμονο! Ή κόρη μου εινε πεθαμένη. Ένα χρόνο τώρα.

Ο Λεόν Μπουρτουμιέ έμεινε έμβρόντητος κι' έκλεισε τα μάτια κατακίτρινος. Όταν συνήλθε, έβγαλε το βραχιόλι και το έδωσε στην γρηά κυρία χωρίς να πρ-φέρη λέξη. Έκελιν όμως δεν πρ-σεξε καθόλου ούτε την συγκίνησή του ούτε την άμνησία του. Μό-λις άνεκρούσε το κόσμημα άρχισε να τόν εύχαριστεί ζωνά.

— Αυτό το βραχιόλι το άγαπώ εξαίρετικά, περισσότερο από όλα τα άλλα κοσμήματά μου. Το έχω στολίσαι έπίτηδες με αυτά τα διαμάντια που βλέπετε για χάρι-της μακαρίτισσας της Όλγας μου.

— Όταν τέλος κόπασε ή χαρά της ρώτησε τόν Λεόν.

— Πόσα θέλετε για... τόν κόπο σας;

— Έκείνος χαμογέλασε μ' ένα χαμόγελο οίχτου και σηκώθηκε για να φύγη.

— Πέστε λοιπόν τί είσαστε εύ-χαριστημένος να σας δώσω; Ήναρώτησε ή ρωσίδα, στριφογυρί-ζοντας στενοχωρημένη την τσάν-τα της στα χέρια.

— Τήν φωτογραφία, θά ήθελα, είπε ή ρωσίδα.

Και έπειδή έκελιν έκπληκτη τόν κύτταζε με κάποια έκφραση θυμού σαν να είχε προσβληθή, ο Λεόν έπρόσθεσε:

— Είχα μια άδελφούλα που πέθανε σ' αυτήν άκριβώς την ήλικία και που έμοιοζε υπερβολι-

— Αλλά δεν άπελπιζόταν.

— Έχουμε καιρό, έλεγε. Κι' έξακολουθούσε να ψάχνη άκούρατος.

— Έν τφ μεταξυ όταν δρισεύονταν μοναχός του και ήταν δέβαιος πως δεν τον έδλεπε κανείς, ίδγαζε το βραχιόλι, άνοιγε την πλάκα και καθόταν ώρα πολλή κυττάζοντας με δουλδ άναμωμό το γλυκό και μελαγχολικό πρόσωπο της νέας. Ή θέα της τόν εύχαριστούσε, τόν έγοήτευε τόσο πολύ ώστε μια μέρα κατέληξε να πη στον έαυτό του.

— Καταβαλίνω ότι θά λυπη-θώ πολύ όταν άποχωρί-στώ την φωτογραφία αυτή.

— Ήρθατε για το βραχιόλι; — Μάλιστα, αλλά... — Τι συμβαίνει; — Ή δεσποινίς κόρη σας δεν ειν' ιδω.

— Άλλοίμονο! Ή κόρη μου εινε πεθαμένη. Ένα χρόνο τώρα.

Ο Λεόν Μπουρτουμιέ έμεινε έμβρόντητος κι' έκλεισε τα μάτια κατακίτρινος. Όταν συνήλθε, έβγαλε το βραχιόλι και το έδωσε στην γρηά κυρία χωρίς να πρ-φέρη λέξη. Έκελιν όμως δεν πρ-σεξε καθόλου ούτε την συγκίνησή του ούτε την άμνησία του. Μό-λις άνεκρούσε το κόσμημα άρχισε να τόν εύχαριστεί ζωνά.

— Αυτό το βραχιόλι το άγαπώ εξαίρετικά, περισσότερο από όλα τα άλλα κοσμήματά μου. Το έχω στολίσαι έπίτηδες με αυτά τα διαμάντια που βλέπετε για χάρι-της μακαρίτισσας της Όλγας μου.

— Όταν τέλος κόπασε ή χαρά της ρώτησε τόν Λεόν.

— Πόσα θέλετε για... τόν κόπο σας;

— Έκείνος χαμογέλασε μ' ένα χαμόγελο οίχτου και σηκώθηκε για να φύγη.

— Πέστε λοιπόν τί είσαστε εύ-χαριστημένος να σας δώσω; Ήναρώτησε ή ρωσίδα, στριφογυρί-ζοντας στενοχωρημένη την τσάν-τα της στα χέρια.

— Τήν φωτογραφία, θά ήθελα, είπε ή ρωσίδα.

Και έπειδή έκελιν έκπληκτη τόν κύτταζε με κάποια έκφραση θυμού σαν να είχε προσβληθή, ο Λεόν έπρόσθεσε:

— Είχα μια άδελφούλα που πέθανε σ' αυτήν άκριβώς την ήλικία και που έμοιοζε υπερβολι-

— Αλλά δεν άπελπιζόταν.

— Έχουμε καιρό, έλεγε. Κι' έξακολουθούσε να ψάχνη άκούρατος.

— Έν τφ μεταξυ όταν δρισεύονταν μοναχός του και ήταν δέβαιος πως δεν τον έδλεπε κανείς, ίδγαζε το βραχιόλι, άνοιγε την πλάκα και καθόταν ώρα πολλή κυττάζοντας με δουλδ άναμωμό το γλυκό και μελαγχολικό πρόσωπο της νέας. Ή θέα της τόν εύχαριστούσε, τόν έγοήτευε τόσο πολύ ώστε μια μέρα κατέληξε να πη στον έαυτό του.

— Καταβαλίνω ότι θά λυπη-θώ πολύ όταν άποχωρί-στώ την φωτογραφία αυτή.

να με την φωτογραφία αυτή... Και έπειδή δεν έχω φωτογραφία της...

— Μα τότε... πολύ εύχαρι-στωί... Να σας δώσω μια φωτογραφία μεγαλύτερη. Μια στιγμή. Μπήκε στο διπλανό δωμάτιο και γυρίζοντας έδωσε μια φωτογραφία στον Λεόν.

— Όρίστε! του είπε.

Και καθώς ο νέος τόν εύχαρι-στούσε ζωνά ή κυρία έπρόσθεσε:

— Να, αλλά αυτό δεν άρκει... Πάρτε τουλάχιστον ένα χιλιό-φραγκο.

Και τού το έβαλε δια της βίας στην τσέπη. Έκείνος δεν το άντε-λήφθη. Όταν όμως δοήκε χαρού-μενος έξω, έδωσε το χέρι του που έτρεμε στην τσέπη για να χαϊδέ-ψη την φωτογραφία και τότε είδε πως ήταν χιλιόφραγκο.

Μια έκφρασις μελαγχολίας ζω-γραφίσθηκε στο πρόσωπό του.

— Αδτή ή γυναίκα ώρισμένως δεν κατάλαβε τίποτε... Έτσι εινε δλοι οι πλούσιοι... Έμās τους φτωχούς μάς νομίζουν πλεονέχτες, άπληστους.

Έξηκολούθησε τόν δρόμο του και έφθασε σ' ένα άνθοπωλείο, το άριστοκρατικώτερο άνθοπωλείο της λουτροπόλεως. Μπήκε μέσα και παρήγγειλε:

— Μου χρειάζονται χιλιάδες φράγ-κων λουλούδια. Τα θραϊότερα και άκριβώτερα.

Το βράδυ, στο σουρούπωμά, ο Λεόν Μπουρτουμιέ σκουπιδιάρης της λουτροπόλεως, φορτώθηκε δ-λα έκελιν τα λουλούδια, πήγε στο νεκροταφείο και τ' άπόθεσε μ' ευ-λάβεια... μ' άγάπη, επάνω στον τάφο της Όλγας, της ρωσίδας πριγκίπισσας που πέθανε στην έ-ξορία.

GEORGES POURCEL

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΗΝΗ

Ο βασιλεύς των Φράγκων Α-γρόδερος έστειλε κάποτε ένα πρ-σούτι, που στον βασιλέα των Σλάβων Σάμωνα για να ζητήση ικανοποίησι για μια προσβολή που είχαν κάνει μερικοί Σλάβοι στους Φράγκους.

Έπωρηνθη της περιστάσεως, ο βασιλεύς Σάμων έπρότεινε στον πρσούτη να συνομολογηθ συν-θήκη φιλίας μεταξυ αυτού και των Φράγκων. Ο πρσούτης όμως ά-πέριψε την πρότασι, λέγοντας:

— Οι Χριστιανοί που εινε δουλ-λοι του Θεού δεν μπορούν, ούτε τούς έπιτρέπεται να έχουν φιλι-κές σχέσεις με τάπιστα σκυλιά.

Ο Σάμων τότε, θυμωμένος, τού άπάντησε...

— Άν, όπως λένε σεις οι Χρι-στιανοί ελσθε δούλοι του Θεού και έμεις σκυλιά, τότε έχουμε το δικαίωμα να σας δαγκώνουμε δσάκις παρεκτρέπεθε...

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΩΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΣΚΥΛΛΙΩΝ

Τό σκυλλάκι της Νινόν ντε Λαγκλό. Πρώτης τάξεως γιαντός. Ή έποπτεία και ο έλεγ-χος των φαγητών. Ο Ρατόν και τα οί-νοπνευματώδη ποτά. Ο καφές και το νερό. Το σκυλλάκι που μιλούσε!

Η πε-ρίφημη Νινόν ντε

Δαγκλό είχε ένα σκυλλάκι, όνο-μαζόμενο Ρατόν, που της έρχοι-μενε ως... γιαντός. Το έβλεπε αυ-τό ζώο είχε, πράγματι, την ιδιό-τητα, όταν ή κυρία του έτρωγε, να έσχωρλζη τα φαγητά που μπο-ρούσαν να τήν βλάψουν και να... της άπαγορεύη, με κάθε τρόπο να τά βάλη στο στόμα της. Γι' αυτό ή Δαγκλό και οι φίλοι της δεν τόν φώναζαν πλέον Ρατόν αλλά... «γιαντός».

Πριν καθήσει στο τραπέζι, ή Νινόν ντε Δαγκλό έτοποθετούσε τόν πρωτότυπο γιαντό της κον-τά της, μέσα σ' ένα κοφίνι. Στην άρχή, δλα πήγαιναν καλά. Ο Ρατόν έδλεπε να περνούν από διάφορα φαγητά χωρίς να δείχνη την παραμικρή συγκίνηση, κι' ου-ε να έκλιπαρ-ή, σαν κάθε άλ-λο σκυλλάκι στη θέση του, να πά-ρη κι' αυτός το μερτικό του. Δεν είχε καιρό άλ-λως τε για τί-ποιες πεζές ά-σχολίες γιατί ή-ταν άφροσύνητος να παρακολου-θή τι έτρωγε ή κυρία του.

Όσο σερβιρίαν τή σούτα και το ψητό, ο Ρατόν δεν έδειχνε καμ-μιά άνησυχία. Όταν όμως ήρχον-το τα όρεκτικά, ο Ρατόν σηκώνό-ταν όλόρθος, έτοιμος ν' άρχιση τα γαυγίσματα αν ή κυρία του τολμούσε ν' άγγίση τίποτε το β-αρύ για το στομάχι της. Τα φρο-δα έπίση και τή ζάχαρη τά έ-πέτρεπε. Άλλοίμονο όμως στην κυρία του αν τολμούσε να πιη καφφέ. Ο Ρατόν δεν θεωρούσε ως καταστρεπτικό για τήν υγεία. Έθώμονε τρομερά, κι' άρχιζε να κάνη τέτοιον πανδαμόνιο, ώστε ή Δαγκλό, γελώντας, άναγκαζόταν ν' άφιση το φλυτζάνι χωρίς να το δεικνύσας... Αυτό όμως που θεωρούσε ως πραγματικό δηλητή-ριο ήταν... κάθε είδος οίνοπνευ-μώδους ποτού. Άν τυχόν άντι-λαμβανόταν ότι ή κυρία του έτοι-μαζόταν να πιη κανένα λικέρ, δεν περιόρζετο να τήν μαλλώνη μό-νο με τα γαυγί-σματά του, αλλά ώρμούσε, της άρ-

παζε το ποτήρι από τα χέρια και τού κρούε μες στο κοφίνι του για να μην μπορέση να τού το πάρη.

— Γιατρέ, τού έλεγε τότε γε-λώντας ή Δαγκλό, μου έπιτρέπεις τουλάχιστον να πιω νερό;...

Ο Ρατόν ξεθύμωνε άμέσως, και, κουνώντας την ουρά του χα-ρούμενα της έξεδήλωνε έτσι με το δικό του τρόπο δλη τήν εδα-ρέσκειά του που είχε άρχισαι να γίνεται λογική...

— Ο Λεόνιτς άναφέρει ότι έτυ-χε να δη με τα μάτια του ένα σκυλλάκι που μιλούσε. Το σκυλλάκι αυτό άνηκε σε κάποιον χωρικό της Μισνίας, ήταν μεγαλόσωμο, και ή όψη του δεν διέφερε κατά τί-ποτε από τών άλλων σκυλλιών.

Ένα χωριατόπουλο, άκούγον-τάς το κάποτε να δγαζή κάτι ή-χους που τού έ-φάνησαν σαν... λέξεις γερμανι-κές, έδωσε πετ-μα να τού μά-θη να μιλήη Για να το κατορθώ-ση αυτό έκοπία-σε, φυσικά, πολύ, αλλά κι' ο πρω-τότυπος μαθητής του τόν άντάμοι-φε στο τέλος με το παραπάνο.

Υστερ' από λίγον καιρό ο σκύλλος μπορούσε να προφέρη καθαρότατα κομμά-ε-κτιστή λέξεις, μεταξυ των έ-πολων τις λέξεις «καφέ», «τσάι», «σκυλλάτο».

Το σκυλλάκι αυτό δέ βάζαν πά-νω από τριών χρονών όταν άρχι-σε τα μαθήματά του. Σημειώσε- όμως ότι δεν μιλούσε παρά... σαν ήχώ. Πρώτο, δηλαδή, ο κα-θηγητής του έλεγε μια λέξη, κι' ύστερα αυτό τήν επανάλάμβανε.

— Ο Ναπολέων διηγείτο ότι, β-σι-ερ' από κάποια μάχη, ενώ έπι-θεωρούσε το πεδίο του είδε έ-ξαρνα, μέσα από τα πτώματα τών σκοτωμένων να πετάγεται έν σκυ-λλάκι. Το σκυλλάκι προχώρησε λίγο προς τήν αυτοκρατορική συνοδεία και κατόπιν έπέστρεψε στον σκο-τωμένο κύριό του κι' άρχισε να τόν γλίσφει ούρλιάζοντας λυπητερά.

— Δεν έβρω — έπρόσθεσε ο Ναπο-λέων — γιατί με κατέλαβε τότε ένα αίσθημα που δεν θά έσχάσω ποτέ μου. Αυτός ο άν-

θρωπος, σκέφθηκα, είχε ένα σωρό φίλους... Κι' όμως έλοι, εντός από το σκυλλάκι του... Τι τρομερό μά-θημα μάς έδινε έτελιν τη στιγμή ή φύσις με το παραδείγμα αυτού του σκυλλίου...

— Μάκρυνέ το, τού άπάντησε ο πατέρας του, προχωρώντας ένα-δύο βήματα έμπρός.

— Μάκρυνέ το, τού άπάντησε ο πατέρας του, προχωρώντας ένα-δύο βήματα έμπρός.

— Μάκρυνέ το, τού άπάντησε ο πατέρας του, προχωρώντας ένα-δύο βήματα έμπρός.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ BRUNO RUBY

Η ΞΑΝΘΗ ΠΛΕΞΙΔΑ

φουριόζος, αεικίνητος και άστατος, έκανε την μιά επιχείρησι κατόπι της άλλης, ήξερε να άκμεταλλεύεται τα πάντα και τους πάντας και να πετάη μακριά όποιον ήθελε και όδιδήποτε το ήταν πειά άχρηστο. Η Ξανθέ ή καυμένη είχε χαρακτήρα έντελώς άντιθετον άπ' τόν δικό του. Ήταν μιά γυναικούλα ήσυχη, όπισθοδρομική γεμάτη επιφυλάξεις, πιστή σ' όλες τις προλήψεις και τις παραδόσεις των έπαρχιακών καλών οικογενειών και δέν έννοιαζε άλλη ζωή άπό εκείνη που είχε ζήσει στην έπαρχία της, την όποια νοσταλγούσε διαρκώς. Είχε άρνηθής άπολύτως να κόψη τα

μαλλιά της και τα διατηρούσε ως έμ β λ η μ α τής παληάς έποχής στην όποια άνήκε κι' εκείνη παρ' όλα τα νειάτα της.

Η τελευταία α ό τ ή λεπτομέρεια είχε φουρκίσει τ ό ν Ζάκ τ ό υς τελευταίους μήνες τ ής συμβίωσης.

— Θα προτιμούσα, τής έλεγε κάθε τόσο, να σέ ίδω έπί τέλους να πές στόν κυρία. Πότε θα πετάξης αυτές τις έσφιες μικροβίων!

Έκείνη σήκωνε έπάνω του τα μεγάλα γαλανά μάτια της και τού άπαντούσε ήρεμα και με γλυκόν τόνο φωνής.

— Όταν μιά γυναίκα έχει τυλίξει τα μαλλιά της γύρω στόν λαιμό ενός άνδρος, τού άνήκει για όλη την ζωή της. Τό ξέρεις; Τό βράδυ τού γάμου μας σ' ό ίδιος τύλιξες τις πλεξίδες μου γύρω σ' όν λαιμό σου. Τώρα μου φαίνεται πως άν τις κόψω θα πάθω κάποιον μεγάλο δυστύχημα...

— Θα σέ χάσω.

Και όμως ό Ζάκ τής έφυγε, μολοντί αυτή δέν έκοψε τα μαλλιά της.

Ό Ζάκ ήσαν διευθυντής ενός μικρού Παρισινού θεάτρου κι' έκτός αυτού έγραφε κομωδίες και σενάρια για κινηματογραφικά έργα.

Με μιά λέξι ζούσε μέσα σ' ένα περιβάλλον καλλιτεχνών και γλεντζέδων και ή ζωή του περνούσε μαζί τους ήταν τόν άκρο άντιθετο με την ήρεμη οικογενειακή ζωή που άγαπούσε ή Ξανθέ. Καί έκτός αυτού ήταν άπολύτως βίβλιος πώ; ή Ξανθέ τού ήταν πιστή και θά τού ήταν εις αιώνα τόν άπαντα. Καί όταν ένας άνδρας έχει μεγάλη φαντασία τίποτε δέν σκοτώνει τόν έρωτά του άσφαφέστερα όσο ή βεβαιότης δει δέν διατρέχει κανένα κίνδυνο να τόν χάση.

Έτσι σιγά-σιγά ή αγάπη του για την γλυκειά, την στοργική και ήρεμη Ξανθέ, έδωσε σάν μιά φωτιά που σόωνηκαν τα ξύλα της.

Τό σ ό ύ σιμο έκείνη τής αγάπης του σέ ν ο χώρησε παρ' όλο τόν Ζάκ και τούτο γιατί ήξερε πως άν καταλάβει να τίνε τίποτε ή Ξανθέ θα γινόταν πολύ δυστυχισμένη. Καί δέν ήθελε να λυπήση την άπολύτη και αγαθή ψυχή της.

Γι' αυτό έκανε στί μπορ σέ για να κρύβη τα πραγματικά σί-σθ ή μ α τ ά του.

Ό Ζάκ τού άρπαζε και μ' έκπληξι είδε πως ήταν μιά ξανθεία πλεξίδα. Άμέσως έβρινε άμύλητος και κατάπληκτος Κούτταξ άμύλητος με μάτια γουρλωμένα την πλεξίδα έκείνη και στό τέλος κατέλαβε. Η Ξανθέ προτού φύγη άπ' τόν σπίτι του είχε κόψει τα μαλλιά της. Μά γιατί; Για ποιόν λόγο;

Ξερονικά μιά λάμψη έγινε στό μυαλό του και θυμήθηκε τα λόγια τής Ξανθής. — Όταν μιά γυναίκα έχει τυλίξει τα μαλλιά της στόν λαιμό ενός άνδρος τού άνήκει για όλη την ζωή. Καί την ξαναθυμήθηκε τόν βράδυ των γάμων τους, όταν με μιά άκαλή ερπυρή χειρονομία τύλιξε στόν λαιμό του την πλεξίδα έκείνη κι' έννοιωσε στην έπιδερμίδα του τόν άπαλό μεταξωτό χάδι της.

Πύρινα, κούταξε τόν γκαρζονιέτικο κεφάλι τής Μών: και για πρώτη φορά έννοιωσε ένα παγερό αίσθημα — σάν ψυχρούλα — για τή γυναίκα έκείνη που τού φαινόταν πειά άνοπόφορη.

— Πάμε, πάμε, πάμε να φύγο

τάραχτηκε δολέκλινος. Άν ή Ξανθέ δέν βρισκόταν μακριά τήν ώρα έκείνη, θά είχε τρέξει σ' ένα ρεστωράν των δουλεδάρων. Ό Ζάκ τήν έδλεπε με μιά ψυχρή άδιαφορία. Μιά σκέψι είχε μόνο μέσ' στό νοό του. Να μην την ξαναβή πειά στό μέρος που είχε ζήσει ή καυμένη, ή γλυκειά και ήρεμη Ξανθέ του.

Μετά τόν φαγητό την πήγε γρήγορα-γρήγορα στό σπίτι της κι' γύρισε στό δικό του.

Τήν άλλη μέρα τόν πρωί, πήρε τόν τραίνο και πήγε στην έπαρχιακή πάλι που έμενε ή Ξανθέ κοντά στην μητέρα της, πάντοτε πιστή, περιμένοντας καρτερικά την ήμέρα που θά τής ξαναγύριζε ή άγαπημένος της.

Άπ' την ήμέρα έκείνη ό Ζάκ δέν ξανακτύπησε άλλη γυναίκα.

Η Ξανθέ, έλεγε, είχε τόσο λογική που δέν ή άρνηθής να μου δώση τόν διαζύγιο.

Και όμως έκείνη την ήμέρα, όταν είδε την Μών με τα χέρια χωμένα σ' όλες έκείνες τις δαντέλες, τα πουκαμισάκια, όλα έκείνα τα πράγματα που ή Ξανθέ φούγοντας τα είχε παρατήσει στό κομμό, τόν έπιασε ένας δυνατός θυμός, μιά φούρκα άπεριγραπτή.

— Τι κάνεις σ' ό έδω, φύγε άπ' έκει. Έμπρός! Ξεκουμπήθεις τής τώραζε.

Και όρμησε κατεπάνω της, την άρπαξε, την τράβηξε άπότομα μακριά άπ' τόν κομμό κι' έκλεισε παταγωδώς τα συρτάρια. Ήταν κατακόκκινος άπ' τόν θυμό του. Έκείνη άντιθέτως γελούσε κι' όταν ό Ζάκ άρχισε να τής φωνάζει, έβγαλε άπ' τόν κόρφο της ένα πράγμα που γυάλιζε σάν φείδι και τού τόν πέρασε στό λαιμό.

Ό Ζάκ τόν άρπαξε και μ' έκπληξι είδε πως ήταν μιά ξανθεία πλεξίδα. Άμέσως έβρινε άμύλητος και κατάπληκτος Κούτταξ άμύλητος με μάτια γουρλωμένα την πλεξίδα έκείνη και στό τέλος κατέλαβε. Η Ξανθέ προτού φύγη άπ' τόν σπίτι του είχε κόψει τα μαλλιά της. Μά γιατί; Για ποιόν λόγο;

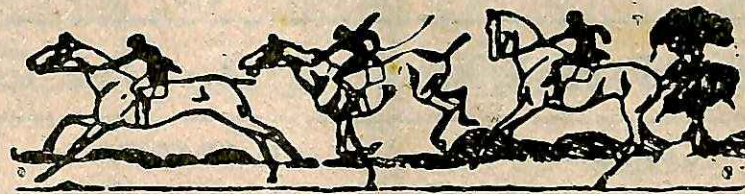
Ξερονικά μιά λάμψη έγινε στό μυαλό του και θυμήθηκε τα λόγια τής Ξανθής. — Όταν μιά γυναίκα έχει τυλίξει τα μαλλιά της στόν λαιμό ενός άνδρος τού άνήκει για όλη την ζωή. Καί την ξαναθυμήθηκε τόν βράδυ των γάμων τους, όταν με μιά άκαλή ερπυρή χειρονομία τύλιξε στόν λαιμό του την πλεξίδα έκείνη κι' έννοιωσε στην έπιδερμίδα του τόν άπαλό μεταξωτό χάδι της.

Πύρινα, κούταξε τόν γκαρζονιέτικο κεφάλι τής Μών: και για πρώτη φορά έννοιωσε ένα παγερό αίσθημα — σάν ψυχρούλα — για τή γυναίκα έκείνη που τού φαινόταν πειά άνοπόφορη.

— Πάμε, πάμε, πάμε να φύγο

τάραχτηκε δολέκλινος. Άν ή Ξανθέ δέν βρισκόταν μακριά τήν ώρα έκείνη, θά είχε τρέξει σ' ένα ρεστωράν των δουλεδάρων. Ό Ζάκ τήν έδλεπε με μιά ψυχρή άδιαφορία. Μιά σκέψι είχε μόνο μέσ' στό νοό του. Να μην την ξαναβή πειά στό μέρος που είχε ζήσει ή καυμένη, ή γλυκειά και ήρεμη Ξανθέ του.

Μετά τόν φαγητό την πήγε γρήγορα-γρήγορα στό σπίτι της κι' γύρισε στό δικό του.

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΦΥΛΕΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΟΙ ΗΜΙΑΓΡΙΟΙ ΤΟΥ ΠΕΓΟΥ

Άνθρωποι, που τρέμουν στην εμφάνιση μιάς μάσκας. Άνδ-τρεις μάσκες φθάνουν να καταστείλουν... ένα έπαναστατικό κίνημα. Γυναίκες με έννοιο. Η θαυματούργος σκόνη, που έπάτησε ό βασιλιάς κλπ

Η μάσκα, ή άθωοτάτη μάσκα, με την όποια τόσο διασκεδάζομεν, κάτω άπό την όποια κρυπτόμεθα για να λήμε τοδόκομο τις άνοησίες κατά τις άπόκριες και να διαπραγματευόμεν έλεύθερα τα πιδ κρύα καλαμπούρια, ποίος θά μπορούσε ποτέ να τόν πιστέψη ότι θά υπήρχαν άνθρωποι που να την τρέμουν; Καί όμως υπάρχουν άνθρωποι, οι όποιοι στό άντικρυσμα τής μάσκας καταλαμβάνονται άπό τέτοιο τρέμο, άπό τόση φρίκη, ώστε τρέπονται εις φυγήν άλλαλάζοντας και έπικαλούμενοι την βοήθειαν των θεών των. Οι άνθρωποι αυτοί είναι οι Ιθαγενείς τού Πεγού, μιάς άπό τές πιδ

και οι Έθρωπαοι, αλλά όπδ προθεσμίας πάντοτε. Άν στό μεταξύ άπουσιάζη ό προσωρινά νομπεύθεις Έθρωπαοις και ξαναγυρίση, ή δέ προσωρινή του σύζυγος έχει παντρευτή νομίμως, ό νόμιμος σύζυγος τού την προσάγει πάλι ό ίδιος και τού την άφήνει μέχρις ότου λήξη ή προθεσμία. Τίμιοι άνθρωποι βλέπετε και δέν καταδεχόνται να... ζημιώνουν τούς

Ο βασιλιάς τού τόπου αυτού δέν είναι άπλως άντιπρόσωπος τού θεού επάνω στή γή, όπως συμβαίνει συνήθως με τούς βασιλείς άλλων άγρίων, ή ήμιαγρίων λωθών, αλλά ό ίδιος ό Θεός. Γιαυτό όταν βγαίνει άπό τα άνάκτορά του, τήν πλήθη ακολουθούν, σαλαπατούμενα, γρονθοκοπούμενα, σκοτώνόμενα ποίος πρώτος να φάη... τή σκόνη που πάτησε τόν πόδι, ξυπόδητος

μέχρι πρό όλίγων έτών. Τή σκόνη αυτή τή θεωρούν ως δραστικώτατο φάρμακο εναντίον κάθε άρρώστειας και έτσι άκόμη έχει τή θαυματουργή ιδιότητα για τόν άτυχισμό ό θητό, που πρόσφατα γά τή γουβή, να τού εξασφαλίση περιβλεπτό θέση στήν Παρόδεισο, όσα κι αν ήσαν τα άμαρτήματά του στόν προσωρινό αυτό κόσμο.

Οι άδελφοί τού βασιλιά αυτού και θεοί θεωρούνται ως οι πιδ εύτυχισμένοι άνθρωποι τού κόσμου, για τόν άπλούστατο λόγο ότι τούς παρέχεται ή εύκαιρία να γλύψουν τόν πιάτο όπου έφαγε ό μεγαλύτερος και... θεόετατος και να φάνε τάποράγια του.

Έκτός όμως άπό τόν βασιλιά υπάρχουν στό Πεγού και ένα πλθος άλλων ανθρώπων, οι όποιοι δέν είναι μέν θεοί, είναι όμως άγιοι. Είναι ένα είδος άσκητών οι όποιοι στή γλώσσα των έγχωρίων λέγονται Ταλαπονοί. Οι Ταλαπονοί αυτοί είναι ένα είδος... Συναώνων στυλιτών τού δικού μας άγιολογίου. Ζούν άνεδασμένοι στίς κορυφές πανύψηλων δέντρων, όπου έπί ήμέρες και νύχτες δολέκλινες μένουν νηστικοί και διψασμένοι.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

— Γλύκισμα με άμύγδαλα

Για να γίνει τόν γλύκισμα αυτό χρειάζονται 225 γραμμάρια γλυκά άμύγδαλα, άμύγδαλο πικρό 225 γραμμάρια, ζάχαρι 125 γραμμάρια, πολύ καλό άλεύρι 10 γραμμάρια, άγγλικό προζύμι 6 άόγα και πολύ λίγο φιλό άλάτι.

Καθαρίζετε τα άμύγδαλα, τα ξεραίνετε σέ μέτρια φωτιά, και τα κοπανίζετε πολύ καλά προσθέτοντας ένα άσπράδι άγού. Ρίχνετε συγχρόνως χωριστά σέ μία γαβάθα τα κικρινάδια των πέντε άδών μαζί με την ζάχαρι και τα χτυπάτε με ένα έξολινο κουτάλι έως ότου λυώση ή ζάχαρι. Ρίχνετε κατόπιν και τα άμύγδαλα και εξακολουθείτε να χτυπάτε τόν μίγμα. Προσθέτετε σέ λίγο ένα δολέκλινρο άούδ και δουλεύετε άκόμη καλά την ζύμη, ρίχνετε τόν άλεύρι και κατόπι τα τρία άσπράδια των άδών που θά τα έχετε καλά χτυπήσει προηγουμένως, ώστε να έχουν γίνει σάν άφρός, και τελευταία προσθέτετε και τόν άγγλικό προζύμι.

Βουτυρώνετε μίαν ίσια φόρμα και χύνετε μέσα τόν μίγμα, αλλά προσέχετε ώστε ή φόρμα να γεμίση μόνον κατά τα τρία τέταρτα γιατί τόν γλύκισμα φουσκώνει πολύ στό ψήσιμο και μπορεί να χυθή.

Τό φήνετε σέ φούρνο μέτριο.

Κροκέτες από φάρι

Οι κροκέτες αυτές γίνονται άπό έτι φάρι θέλετε, έκτός βεβαίως των πολύ μικρών φαιρών. Άφαιρείτε τα κόκκαλα και τόν δέρμα των φαιρών και κόβετε σέ πολύ μικρά κομμάτια τόν κρέος τούς δισσε να γίνει σάν κιμάς. Άν έχετε μηχανή για κιμά τόν περιάτε άπό την μηχανή μαζί με ένα κομμάτι χοιρινό πάχος και χέρτα πολύ έπίσης φιλοκομμένα. Προσθέτετε και λίγη ψίχα ψωμιού βρεγμένη σέ ζεστό γάλα, ρίχνετε άλάτι, πιπρί, σχηματίζετε τις κροκέτες, τις άλευρώνετε και κατόπιν τις τηγανίζετε.

Τα φιλοκομμένα χέρτα είναι κοιδανός, κομμυδί, καρβότα σέλινα και έτι άλλο θέλετε.

ΓΝΩΜΕΣ

Άν είναι άλήθεια ότι οι έπί της γής γνώριμοι γνωρίζονται και στην Παρόδεισο, τότε τί θά κάνουν στην άλλη ζωή όσοι πήραν δού ή τρέις συζύγους στή γή ή όσοι πήραν δού ή τρέις συζύγους;

Όταν καταδολύουν κάθε τόσο σέ κατεστημένα μέτρα, οι κάτοικοι τρέχουν να τούς πρεσβανήσουν, να τούς πένε φαγητό και νερό. Σέ τέτοιο σημείο δέ τούς σίδεται ό κόσμος, ώστε τρέχει να πιή τα νερά, με τα όποια οι Ταλοπονοί πλύνουν τα χέρια τους και τα όποια οι Ιθαγενείς πιστεύουν ότι έχουν πολλές Ιαματικές ιδιότητες

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τα τελευταία παρισινά μοντέλα, μας δίνουν από τώρα άρκετά καλὰ νὰ καταλάβουμε ποιὲς θὰ εἶνε ἡ κοινώτερος γοητὴς τῆς χειμερινῆς μόδας.

Τὰ προεὶδη φορέματα θὰ εἶνε πάντοτε σχέδιο σπῶρ, μὲ φουστὰς ἀπὸ λαϊνὰς παλακῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σκιωτέζιμο, μὲ ζωηρὰ χρώματα, ἐνδὲ τὰ σούτερο θὰ εἶνε ἀπὸ ὑφασμα ἀπλὸ καὶ γαρινισμένα μὲ ποτίφ καὶ χρώματα ὅχι πολὺ χυπητά. Ἡ φουστὰς θὰ γαρινώνεται μὲ πλατεῖς πιέτες.

Ἡ μπλούζες θὰ εἶνε ἀπὸ φουλὰρ ἢ ἀπὸ λινονέταζο γκριζο, μπῆξ, γκρι-μπῆξ ἢ νουβῆξ, δηλαδὴ χρώματος φουτουσκί.

Τὰ βραδυνὰ φορέματα εἶνε τὰ περισσότερα στυλ, ἀλλὰ πολὺ κινετικά ἀπ' αὐτὰ ποὺ φορούσαμε πέρου. Θὰ ἴδωμε ἐπίσης καὶ τὸ φάρσα-πρανὰς ἐφαρμοσμένο στὴν τὰ γὰ καὶ μὲ φουστὰ μὲ γκοντὲ ἄν φόρα.

Τὰ φορέματα μὲ βολὰν θὰ φορεθοῦν ὅσον ποτὲ ἐφέτος. Θὰ εἶνε ὅπως πολὺ κινετικά ἰδιόρυθμα, δηλαδὴ τὰ βολὰν θὰ εἶνε τοποθετημένα μὲ συμμετρικὰ, ὅπως ὁρῶμε στὴν καθέμι, καὶ πολλὰς φορὲς θὰ εἶνε καὶ κομμένα ἀκανόνιστα. Π. χ. ἐμπρὸς ἀπορεῖ νὰ εἶνε στενὰ καὶ πίσω φαρδύτερα, ὅπως εἶπε τὸ φόρεμα νὰ εἶνε πίσω ὁρκετὰ κινετικά. Ὁ νοσηρὸς αἰσθὲς συνεκρίσεται πολὺ ἐφέτος στὰ βραδυνὰ φορέματα, ἀλλὰ οὐδὲ συμβουλεύω νὰ μὴ κάνετε κατάχρησιν αὐτοῦ γιὰ εἶνε μᾶλλον ἀνεπιθυμητός.

Ἀλλοτε πάλιν τὰ βολὰν εἶνε στενὰ στὸ ἐνὰ πλάγι καὶ φαρδύτα στὸ ἄλλο, ὥστε τὸ φόρεμα νὰ εἶνε κινετικά ἀπ' αὐτὰ πλάγια.

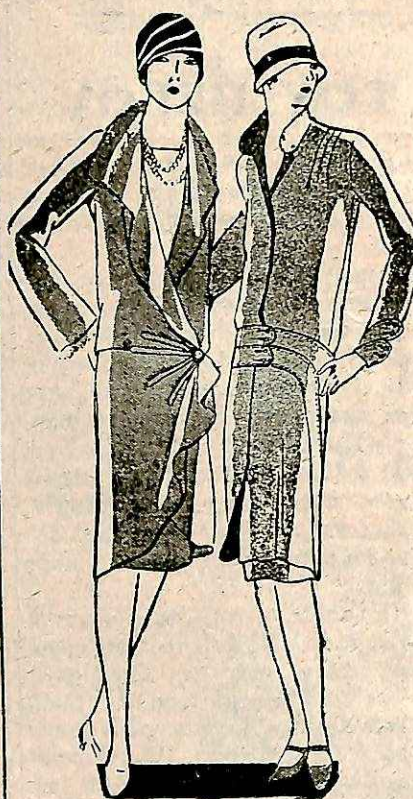
Κάποτε πάλι τὰ βολὰν, κολλῶν καὶ σχηματίζουν οὐρὰ πίσω, ἢ φθάνουν πολὺ χαμηλὰ στὰ πλάγια καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Τὰ βραδυνὰ φορέματα θὰ γαρινώνονται ἐφέτος μὲ μπουκέτα ἀπὸ λουλούδια αὐτοῦ ὅπου ἡ σὴ ἑλάνη. Τὰ μπουκέτα αὐτὰ θ' ἀποτελοῦνται ἀπὸ τρία ἢ καὶ περισσότερα ἀνθὰ μεγάλα πάντοτε, ἀλλὰ κομμένα ἀπὸ ὑφασμα πολὺ λεπτὸ, ὥστε νὰ ταυρίζουν μὲ τὴν αἰθέρε βραδυνὴ τουαλέτες ποὺ θὰ φορέσουμε ἐφέτος ἢ ὅπουθ' ἀποτελοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ μουσελίνα καὶ ἀπὸ μεταξωτὸ βουὰλ, καὶ θὰ ἴδωμε πολλὰ φορέματα ἀπὸ διαφόρων χρωματισμῶν μουσελίνας ἢ βουὰλ καὶ εἴτι θὰ ἐπιτυχάνονται γλυκύτερες ἀποχρώσεις. Π. χ. εἶνε ὅρατο φόρεμα ἀπὸ μουσελίνα ὁρὲς σκαλισμένο μὲ μουσελίνα μπλέ ἢ φόρεμα ἀπὸ βουὰλ μεταξωτὸ ὁρὲς σκούρο, ὁρὲς ἀνοιχτὸ καὶ ὁρὲς πολὺ ὀχρὸ τὸ εἶνα ἐπάνω στὸ ἄλλο. Ἐπίσης κίτρινη καὶ μπλέ μουσελίνα πηγαίνουν πολὺ.

Μὲ τὰ βραδυνὰ φορέματα θὰ φορέσουμε καὶ ὁρκετὰς πολὺ μακρὰ καὶ πολὺ πλατεῖς, ὥστε νὰ μπορούμε νὰ τυλιχθῶμε ὁλόκληρες μέσα σ' αὐτὰς. Ὅσο ὅρατς θὰ παροριστοῦμε νὰ τὴν τυλίγουμε ἀπλῶς μόνο γύρω στὸ λαιμὸ, ἀφήνοντας τὴν ντυσθῆ ὁρκετὰς τὸν νὰ καλύπτουν ἀλλοῦθα σὲ κάθε κίνησιν μας.

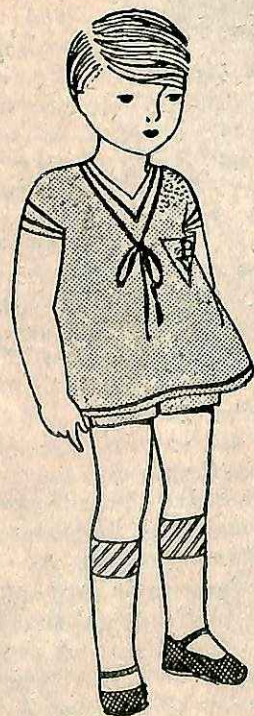
Φορέματα θαύρατο ἢ δέπνου ἀπὸ μουσελίνα μεταξωτὴ πλίσσῃ, συνοδεύονται κάποτε μὲ μικρὸ κοντὸ ἐπαγωγὸν, ρεδιγμένα ἢ βόστα, ἀπὸ μουσελίνα ἐπίσης τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

ΓΙΑ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΟΡΟ

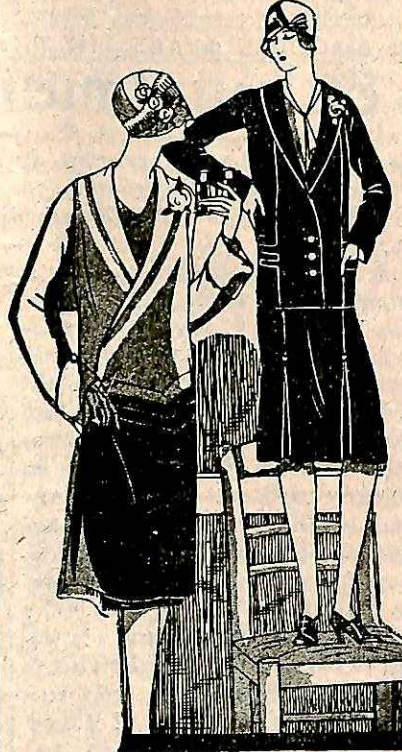
Δύο πολὺ κομψὰ ἐπαγωγὸν. Τὸ πρῶτο γιὰ τὸ ἀπόγευμα. Γίνεται ἀπὸ σὲρὲ ντὲ σονὰ μπλέ, ἐμπρὸς δὲ εἶνε λίγο ντραπέ. Τὸ δεύτερο ἐπαγωγὸν εἶνε ἀπὸ κρετέλλα γκριζὰ καὶ γαρινώνεται μὲ μπάντες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

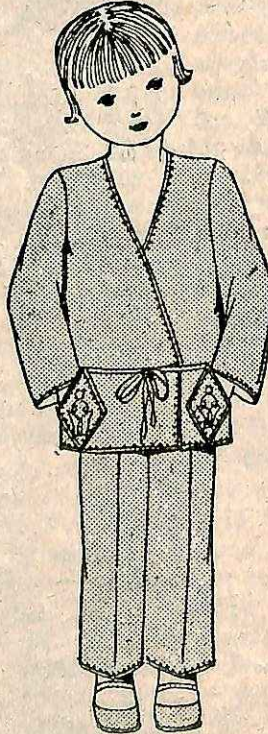
Κοστούμι γιὰ μικρὸ ἀγορκετὸ ἀπὸ σὲρὲ μπλέ. Γαρινώνεται μὲ τρέσσα μπλέ-μαρὲν καὶ μὲ ποτίφ στὴν τσέπη ἐπίσης μπλέ-μαρὲν.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΥΡΣΕΣ

Δύο ἀπὸ τὰ κομψότερα φθινοπορινὰ μοντέλα, τὰ ὁποῖα ἐνεφανίσθησαν στὴς τελευταῖες ἱπποδρομίες στὸ Παρίσι.

Τὸ πρῶτο εἶνε ἐπαγωγὸν δίχρωμο ἀπὸ ποπελὶν γκριζὰ καὶ ποπελὶν μπλέ-μαρὲν. Τὸ δεύτερο μοντέλο εἶνε ταγιὲρ ἀπὸ ρέπς μπλέ-μαρὲν. Ἡ ζακέτα γαρινώνεται μὲ ντεκουπ καὶ ἡ φουστὰ μὲ πιέτες στὰ πλάγια.

Πυτζάμα ἀπὸ ὁρκετὸ νουβῆξ γαρινώνεται μὲ φουστὸν καὶ ποτίφ κεντημένο μὲ μαλλὶ πρᾶσινο ἀνοιχτὸ.

ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΙΛΗ

Ἀνὰ τὰ κεντημένα στολίζουν καὶ τὰ χονδρὰ βραδυνὰ ἐπαγωγὸν καὶ σὲ μακρὰ ποὺ εἶνε πολὺ πλατεῖα.

Πρὸς τὸ παρὸν ἡ γούνα δὲν στολίζεται παρὰ μόνον τὸ γιανὰ, ὃ ὁποῖος εἶνε πλατὺς καὶ ὕψηλός ὥστε νὰ σκεπάζῃ καλὰ τὸ σῆμα.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἀργότερα τὸν χειρὸν θὰ φορεθῇ πολὺ ἡ γούνα τόσο στὰ βραδυνὰ ὥστε καὶ στὰ πρωινὰ καὶ ἀπογευματινὰ ἐπαγωγὸν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φορέματα τὰ κομμένα ἀπὸ μουσελίνα καὶ ἀπὸ βουὰλ μεταξωτὸ, θὰ ἴδωμε ἐφέτος τὸ βραδυνὸ καὶ φορέματα ἀπὸ βελούδο, ἀλλὰ ἐνὰ βελούδο πολὺ μαλακὸ, πολὺ λεπτὸ ὥστε νὰ μπορούμε νὰ σχηματίζουμε ἀπὸ αὐτὸ βολὰν καὶ ντραπέ ὅπως καὶ μὲ τὸ λεπτότερον ὑφασμα.

Ἐπίσης θὰ ἴδωμε καὶ φορέματα ἀπὸ βελούδο σχηματίζοντα τουνὶν μὲ ὁρκετ ρυτῆς, καὶ συνδυασμοὺς πολὺ λεπτὸ βελούδου καὶ διαφανοῦς δαντέλλας.

Μολοντοῖ τὰ ἐμπρὸς φορέματα φορεθῆκαν τόσο πολὺ τὸ καλοκαίρι ὥστε ὅσα θὰ φορεθοῦν καὶ τὸν χειμῶνα. Μὲ τὴ διαφορά ὅτι τὸ φόρεμα ἄντι νὰ εἶνε ἀπὸ κρέπ ἢ βουαλά, θὰ εἶνε ἀπὸ βελούδο. Θὰ ἴδωμε λοιπὸν βελούδα ἐμπρὸς μὲ πολὺ μικρὰ σχέδια, βούλες καὶ λουλουδιὰ ὅταν αὐτὰ ποὺ βλέπαμε στὰ καλοκαίρινὰ ὑφάσματα, ἀλλὰ οἱ χρωματισμοὶ τὰν θὰ εἶνε πολὺ κινετικά.

Μὲ τὰ λαιμὰ μὲ ποτίφ καὶ ποπελὶν γκριζὰ καὶ ποπελὶν μπλέ-μαρὲν. Τὸ δεύτερο μοντέλο εἶνε ταγιὲρ ἀπὸ ρέπς μπλέ-μαρὲν. Ἡ ζακέτα γαρινώνεται μὲ ντεκουπ καὶ ἡ φουστὰ μὲ πιέτες στὰ πλάγια.

Τὰ περισσότερα ἐμπρὸς φορέματα ἔχουν σχέδια ζωηρὰ ὅπως ἐάντων σὲ φουστὸ σκούρο, μαῦρο, μπλέ-μαρὲν, καὶ σκούρο κόκκινο ἢ πρᾶσινο. Φορέματα ἀπὸ βελούδο ἐμπρὸς, συνοδεύονται καὶ μὲ ἐτάρες ἀπὸ τὸ ἴδιον ὑφασμα. Καὶ φορέματα ἀπὸ ἀπλὸ βελούδο ἢ ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο ἀπλὸ ὑφασμα συμπληρώνονται μὲ μίαν ἐτάρα ἀπὸ βελούδο ἐμπρὸς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον γίνονται ὠραῖα ἀπογευματινὰ φορέματα καὶ βραδυνὰ.

Οἱ κυρίες ὅμως ποὺ δὲν εἶνε πειὰ πολὺ νέες, θὰ προτιμήσουν φόρεμα ἀπὸ ἀπλὸ βελούδο.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μουσελίνα ἐμπρὸς γίνονται ὠραῖα βραδυνὰ φορέματα πολὺ μοντέρνα. Εἶνε ἐπίσης τῆς μόδας καὶ ὁ ταπῆς ἐμπρὸς καὶ τὸ μανδύ καὶ τὸ φάγι ἐμπρὸς, μὲ τὰ ὁποῖα γίνονται θαυράσια φορέματα στυλ καὶ φορέματα μὲ ποτίφ, ποὺ ὑπερβυθίζονται τὰ φορέματα τῆς δευτέρας ἀπογευματινῆς.

Τὰ χρώματα ποὺ ἐπιναρτοῦν αὐτὴν τὴν ἐποχὴ στὸ Παρίσι εἶνε τὸ μπλέ, τὸ μαῖο, τὸ γκριζο, καὶ, τὰ ἑλάνη, τὸ σκούρο καὶ τὸ σκούρο κόκκινο, — ἐνὰ κόκκινο καθόλου κτυπητὸ, σχεδὸν μαῖο. Ἐπίσης καὶ τὸ πρᾶσινο εἶνε τελευταῖος τῆς μόδας, σὲ ὅλας τὸν τὴν ἀποχρώσεις.

Γιὰ τὸ βράδυ συνεκρίσεται τὸ πρᾶσινο ἀνοιχτὸ καὶ τὸ κίτρινο.

Ἡ γαρινούρα τῆς τελευταίας μόδας σὲ φορέματα πρᾶσινα καὶ ἀπογευματινὰ εἶνε τὸ σοντὰς καὶ τὸ γαλόν.

Φορέματα ἀπογευματινὰ, λούσσον, γαρινώνονται μὲ κεντημένα ἀπὸ μεταλλινὰς κλωστές. Π. χ. ἐνὰ φόρεμα ἀπὸ λεπτὸ λαϊνὰ ἢ ἀπὸ μεταξωτὸ ὑφασμα μπλέ-μαρὲν, ἢ μαῖο στολίζεται θαυράσια μὲ κεντημένα ἀπὸ ἀσημένια κλωστή.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἀποχρώσεις, γαρινώνονται μὲ κεντημένα ἀπὸ μεταλλινὰς κλωστές. Π. χ. ἐνὰ φόρεμα ἀπὸ λεπτὸ λαϊνὰ ἢ ἀπὸ μεταξωτὸ ὑφασμα μπλέ-μαρὲν, ἢ μαῖο στολίζεται θαυράσια μὲ κεντημένα ἀπὸ ἀσημένια κλωστή.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἀποχρώσεις, γαρινώνονται μὲ κεντημένα ἀπὸ μεταλλινὰς κλωστές. Π. χ. ἐνὰ φόρεμα ἀπὸ λεπτὸ λαϊνὰ ἢ ἀπὸ μεταξωτὸ ὑφασμα μπλέ-μαρὲν, ἢ μαῖο στολίζεται θαυράσια μὲ κεντημένα ἀπὸ ἀσημένια κλωστή.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἀποχρώσεις, γαρινώνονται μὲ κεντημένα ἀπὸ μεταλλινὰς κλωστές. Π. χ. ἐνὰ φόρεμα ἀπὸ λεπτὸ λαϊνὰ ἢ ἀπὸ μεταξωτὸ ὑφασμα μπλέ-μαρὲν, ἢ μαῖο στολίζεται θαυράσια μὲ κεντημένα ἀπὸ ἀσημένια κλωστή.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἀποχρώσεις, γαρινώνονται μὲ κεντημένα ἀπὸ μεταλλινὰς κλωστές. Π. χ. ἐνὰ φόρεμα ἀπὸ λεπτὸ λαϊνὰ ἢ ἀπὸ μεταξωτὸ ὑφασμα μπλέ-μαρὲν, ἢ μαῖο στολίζεται θαυράσια μὲ κεντημένα ἀπὸ ἀσημένια κλωστή.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἀποχρώσεις, γαρινώνονται μὲ κεντημένα ἀπὸ μεταλλινὰς κλωστές. Π. χ. ἐνὰ φόρεμα ἀπὸ λεπτὸ λαϊνὰ ἢ ἀπὸ μεταξωτὸ ὑφασμα μπλέ-μαρὲν, ἢ μαῖο στολίζεται θαυράσια μὲ κεντημένα ἀπὸ ἀσημένια κλωστή.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἀποχρώσεις, γαρινώνονται μὲ κεντημένα ἀπὸ μεταλλινὰς κλωστές. Π. χ. ἐνὰ φόρεμα ἀπὸ λεπτὸ λαϊνὰ ἢ ἀπὸ μεταξωτὸ ὑφασμα μπλέ-μαρὲν, ἢ μαῖο στολίζεται θαυράσια μὲ κεντημένα ἀπὸ ἀσημένια κλωστή.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἀποχρώσεις, γαρινώνονται μὲ κεντημένα ἀπὸ μεταλλινὰς κλωστές. Π. χ. ἐνὰ φόρεμα ἀπὸ λεπτὸ λαϊνὰ ἢ ἀπὸ μεταξωτὸ ὑφασμα μπλέ-μαρὲν, ἢ μαῖο στολίζεται θαυράσια μὲ κεντημένα ἀπὸ ἀσημένια κλωστή.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἀποχρώσεις, γαρινώνονται μὲ κεντημένα ἀπὸ μεταλλινὰς κλωστές. Π. χ. ἐνὰ φόρεμα ἀπὸ λεπτὸ λαϊνὰ ἢ ἀπὸ μεταξωτὸ ὑφασμα μπλέ-μαρὲν, ἢ μαῖο στολίζεται θαυράσια μὲ κεντημένα ἀπὸ ἀσημένια κλωστή.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἀποχρώσεις, γαρινώνονται μὲ κεντημένα ἀπὸ μεταλλινὰς κλωστές. Π. χ. ἐνὰ φόρεμα ἀπὸ λεπτὸ λαϊνὰ ἢ ἀπὸ μεταξωτὸ ὑφασμα μπλέ-μαρὲν, ἢ μαῖο στολίζεται θαυράσια μὲ κεντημένα ἀπὸ ἀσημένια κλωστή.

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

ΣΑΣ ἔχει ἐξαντλήσει ὁ ΔΑΓΚΕΙΟΣ;

ΣΑΣ ΒΑΖΑΝΙΖΕΙ ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ ΤΟΥ, ΧΛΩΡΩΣΙΑΣ, ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑΣ, ΣΑΣ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΝΕΕΣ ΑΠΑΙΣΙΕΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ;

Γιὰ νὰ σωθῆτε, γιὰ νὰ συνέλθετε, γιὰ νὰ δυναμώσετε, προμηθευθῆτε τὸ περίφημο, τὸ θαυματουργὸ, τὸ εὐγεστὸ ἐκχύλισμα

CITON

Θα τὸ βρῆτε σὲ Φαρμακεία.

Προμηθεύεται: Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ καὶ Μ. ΘΑΛΑΙΟΓΕΝΙΔΗΣ Σμυρναίων 58α Ἀθῆναι

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἡ ΣΥΖΥΓΙΟΣ: Μὰ εἶδες πόσο ἀγαπημένα ἔσεν ὁ Μανωλάκης καὶ ἡ Νίτσα;

Ὁ ΣΥΖΥΓΙΟΣ: Ναι μὰ ἐξέφρε τὸ γιατί; Γιατί ἡ Νίτσα εἶνε πολὺ ἑξυπνὴ γυναῖκα καὶ δὲν ζητᾷ πόσα λίγο καὶ παινεύοντα φορέματα, ἀλλὰ βάφει μόνη τῆς τὰ παλὰ τῆς μὲ τὰς θαυμαστάς Γερμανικὰς Βαφὰς ὑφασμάτων "ARTI", καὶ τὰ κινετικά κοινωτόν.

Ἡ ΣΥΖΥΓΙΟΣ: Ἀ! γι' αὐτὸ μὰς παροτρύνει ἡ Νίτσα πόσο λίγο καὶ μὲ παινεύοντο φορέματα, ἀπ' ὅτε τρέβε πάρε μου ἡ Νίτσα 2 πατενάκια βαφῆς "ARTI", μπουσὸν ντὸ ὁρὲς. Ἐξω δὴ τὰ παλὰ σὲ ἐμπροσθὰ καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτονίας μας.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ θεμελιώδη Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑξῆς Ὀδὸς Καλλιμαχίας 30

Ἦραι 8-11 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ.

Ἀριθ. τηλεφ. 7-62 Παλαιόν

ΧΟΡΗΓΟΥΝΤΑΙ

ἐγγυητικὰ ἐπιστολὰ Τραπεζῶν δι' ἀνάληψιν ἐργασιῶν μὲ ὅρους εὐνοϊκούς.

Π. ΚΥΒΕΛΛΟΣ
Δραγατσάνειου 68

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΔΑΓΚΕΙΟΝ

H FERRO - CHINA - BISLERI

περιέχουσα Σιδηρὸν καὶ Κίβαν εἶνε τὸ δραστηριώτερον τονωτικὸν διὰ τὴν ἐξάντλησιν.

Εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν οἱ ἀναρρῶνόντες ἀπὸ κίτρινον πυρετὸν εὐρίσκουν τὴν σωτηρίαν τὰν μὲ τὴν FERRO-KINAN—ΜΠΙΣΛΕΡΗ καὶ ἡ κατανάλωσις τῆς εἶνε τεραστί.

Πωλεῖται εἰς
ὅλα τὰ Φαρμακεία
Κεντρικὴ πώλησις
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
(Ὁμόνοια)

Ζητεῖται ὑπηρέτρια δι' ἀνδρῶν. Πληροφορίαι Σ. Στράγγαλον. Ὁδὸς Λέμνα 7.

ΚΡΕΚΑ
ΒΟΥΛΗΣ 13

«ΒΟΤΡΥΣ»

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικὸν καὶ Ἀποθεματικὸν Δραχ. 57.500.000

Κεντρικ. Πρατήριον δδ. Ἀθῆναι 63

Οἶνοι χύμα: λευκοί, ἐρυθροί, γλοκαῖς, ροζάτοι.

Οἶνοι εἰς σιάλες: Ἐπιτραπέζιοι, ἰατρικοὶ, ὀρεκτικοί, τονωτικοί.

Βερμυὺς καὶ παλαιὸς Μοσχάτος οἶνος

Μαυροδάφνη ἀπαράμιλλος

Παλαιὸν ἑξῆς τῆς οἶνου «ΒΟΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ

ΕΦΑΜΙΛΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΤΑΛΙΝΩΝ ΚΟΠΙΑΣ

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ κέντρα

καταναλώσεως

ΠΟΥΔΡΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ

Εἶνε ἡ καλλίτερη συντροφὸς ἐκείνης κυρίας. Μὴ ἐμπεριέχουσα οὐδὲν βλαβερὸν στοιχείον, κίτρι μελουδίνον δέρμα, μεταχειριζομένη δὲ μετὰ τῆς κρέμας ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ εἶδει εἰς αὐτὴν ἐλαστικότητα καὶ ὁμορφότητα. Ὑπάρχει εἰς ὅλους τοὺς χρωματισμοὺς.

Δάνεια ἐπὶ πολυτίμων ἀντικειμένων
Δραγατσάνειου 68

ΕΛΑΙΑ

ΑΛΦΑ

Ἀνώτερον ὄλων.

Πραγματικὸς ἀγνὸς
σὲ δοχεῖα
σφραγισμένον
4 καὶ 2
δράκμων.

ΑΠΟΘΗΚΗ
Μενάνδρου 21
ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΤΑΧΕΙΡ. ΖΕΣΣΕ τὴν ἀγνήν
ἄβλαβη καὶ πασιγνώστου

ΚΟΛΩΝΙΑΝ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Μ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Πλατ. Παλαιῶν Δημοπρατηρίου 104

Διὰ τοὺς κούρεῖς διαρκὲς παρακαταθήκη τῶν ἡγυγμένων ξυραφίων
No 1172.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ βιβλία καὶ βιβλιοθήκας.
Γράψατε «Μπουκέτο» Λέμνα 7.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ "ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ", ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Α. Ε.

Ζητήσατε εἰς τὰ καλύτερα Καταστήματα Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Ἐπαρχιῶν Κρεπ-ντε-Σιν, Φουλάρ, Ζωζρέτ, Κρεπ-Σατέν, Κρεπ-Φάγι, Σαρμέζ, Ταφτά, Ποντζέ, κλπ.

Πρὸς διάκρισιν τῆς γνησιότητος τῶν φέρουν εἰς τὰς παρυφὰς (οὐγίαν) ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ Α. Ε.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΜΕΝΟΙ

ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΝ & ΚΟΚ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΩΝ: Ε. Δ. ΑΛΕΞΑΚΗΣ & ΣΙΑ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ—ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 4 & 4β ΤΗΛ. ΝΕΟΝ 5-77

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΤΗΝ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΗΝ ΣΑΣ

ΘΕΡΜΑΝΣΙΝ

Εἰς ποιότητα ἀριστην καὶ εἰς
τιμὰς ἐκτός συνταγῆς

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Μοναδικόν ἐν τῷ κόσμῳ. Καθαρτικόν, εὐγεστον, εὐληπτον, ἀπαραίτητον διὰ κάθε οἰκογένειαν, διὰ κάθε ἡλικίαν.

Θεραπεύει δυσκοιλιότητα, δυσπεψίαν, ἀνορεξίαν, ἀϋπνίαν λόγω δυσπεψίας, ὀξυρεγμίαν, διατάσεις τοῦ στομάχου ἐξ ἀερίων κ.λ.π.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ὅταν ζητεῖτε ἀπὸ τὸν φαρμακοποιὸν σας ἓνα ΦΑΚΕΛΛΟΝ ἢ μίαν ΦΙΑΛΗΝ τοῦ καθαρτικοῦ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ

Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ὀφείλετε ν' ἀπαιτήσετε
τὸ σῆμα τῆς γνησιότητος τοῦ προσκυ-
νητοῦ μέ τὴν ὑπογραφήν **PRODEL**

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΝ ΔΙ' ὙΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 ΑΘΗΝΑΙ